

CUPA REVISTEI „SPORT"

CUPA REVISTEI ILUSTRATE „SPORT", pentru cel mai bun portar al anului, a fost atribuită lui MIHAI IONESCU, „goal-keeperul" echipei Petrolul Ploieşti.

Redacţia noastră îi urează laureatului „Cupei SPORT" succese la fel de frumoase şi în noul campionat naţional de fotbal, al cărui start se va da peste cîteva zile.

Foto: PAUL ROMOŞAN

ATLETISM Campionatul seniorilor
Mari performeri – 1965

RUGBI Tinerii — o promoţie valoroasă

FOTBAL Ştiinţa Timişoara din nou în A
Viitorii adversari ai lui Dinamo – fotbaliştii de la ODENSE 1909 (Danemarca)

ITINERAR DUNĂREAN — Giurgiu, Călăraşi, Olteniţa —

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN R. P. ROMÂNĂ

Nr. 15 (158) AUGUST 1965 – Anul XVIII

Ședința plenară a Comitetului Central al P.C.R.

Comitetul Central al Partidului Comunist Român, ales la cel de-al IX-lea Congres, s-a întrunit în ședință plenară, în seara zilei de 23 iulie.

La deschiderea ședinței, tovarășul Gheorghe Apostol a făcut propunerea ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie ales secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Propunerea a fost primită cu puternice și îndelungi aplauze.

În unanimitate, plenara l-a ales pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în funcția de secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

În continuare, tovarășul Nicolae Ceaușescu a propus să fie aleasă o comisie care să facă propuneri privind componența Comitetului Executiv, a Prezidiului Permanent și a Secretariatului Comitetului Central.

Plenara a ales în unanimitate comisia formată din tovarășii: Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Stoica și Vasile Vîlcu.

Comisia a propus plenarei ca din Comitetul Executiv să facă parte 15 membri și 10 supleanți, din Prezidiul Permanent — 7 membri, iar Secretariatul să fie format din 9 membri.

Puse la vot, propunerile au fost adoptate în unanimitate.

Apoi au fost supuse votului propunerile nominale prezentate de comisie pentru Comitetul Executiv, Prezidiul Permanent și Secretariatul C.C. al P.C.R.

Toate propunerile au fost votate în unanimitate.

Au fost aleși tovarășii:

MEMBRII COMITETULUI EXECUTIV AL C.C. AL P.C.R.

NICOLAE CEAUȘESCU
Chivu Stoica
Ion Gheorghe Maurer
Gheorghe Apostol
Alexandru Bîrlădeanu
Emil Bodnaraș
Petre Borilă
Alexandru Drăghici
Constantin Drăgan
Alexandru Moghioroș
Paul Niculescu-Mizil
Leonte Răutu
Gheorghe Rădulescu
Leontin Sălăjan
Ștefan Voitec

MEMBRII SUPLEANȚI AI COMITETULUI EXECUTIV

Iosif Banc
Maxim Berghianu
Petre Blajovici
Dumitru Coliu
Florian Dănălache
Ianoș Fazekaș
Mihai Gere
Petre Lupu
Ilie Verdeț
Vasile Vîlcu

MEMBRII PREZIDIULUI PERMANENT

NICOLAE CEAUȘESCU
Chivu Stoica
Ion Gheorghe Maurer
Gheorghe Apostol
Alexandru Bîrlădeanu
Emil Bodnaraș
Alexandru Drăghici

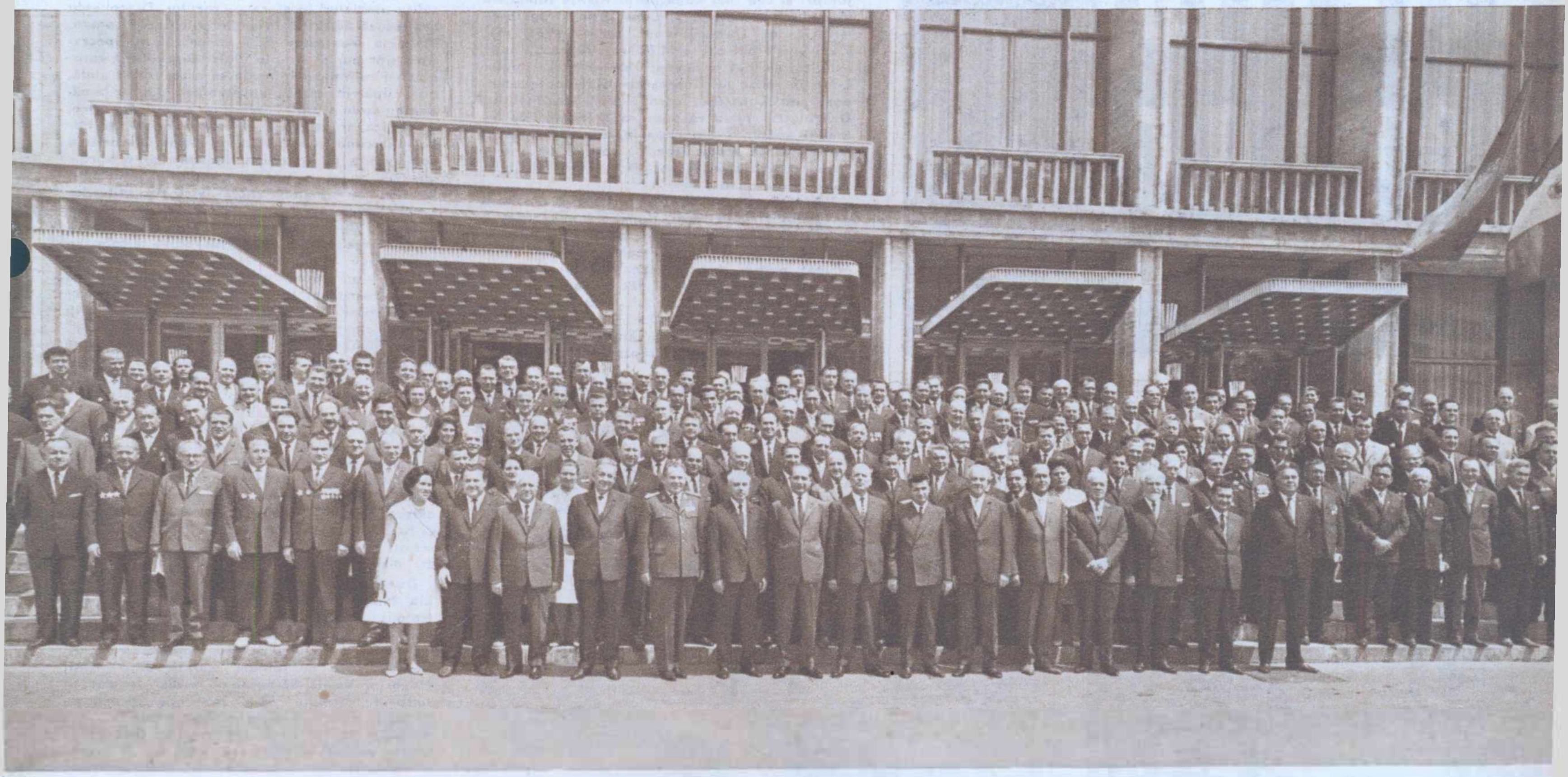
SECRETARIATUL

NICOLAE CEAUȘESCU
— Secretar general
Alexandru Drăghici
Alexandru Moghioroș
Mihai Dalea
Manea Mănescu
Paul Niculescu-Mizil
Vasile Patilineț
Leonte Răutu
Virgil Trofin
— Secretari ai C.C.

De asemenea, plenara a desemnat Colegiul Central de partid în următoarea componență: Dumitru Coliu — președinte; Ion Vințe — vicepreședinte, Andrei Cervencovici; Ștefan Duduman, Dumitru Ivanovici; Gheorghe Ionescu; Ion Medrea; Dumitru Popa; Ion Guran.

În aceeași seară a avut loc ședința de constituire a Comisiei Centrale de Revizie. Președinte a fost ales tovarășul Constantin Pîrvulescu.

TRĂIASCĂ PARTIDUL COMUNIST ROMÂN!

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Poporul nostru liber și stăpîn pe soarta sa, construindu-și în mod conștient propria istorie, își va consacra întreaga capacitate și putere de muncă țelului măreț al realizării programului adoptat de Congresul al IX-lea al partidului, grăbind și mai mult mersul patriei noastre spre zările luminoase ale comunismului.

(Din cuvîntarea de încheiere a Congresului, rostită de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, Secretar general al C.C. al P.C.R.)

TIMIŞOARA—1965

Insemnări de la finalele atletilor seniori

Anul acesta finalele campionatelor republicane — important examen de verificare a potenţialului şi de selecţie a valorilor pentru viitoarele starturi internaţionale de anvergură («Europenele», meciul România—Norvegia şi «Balcaniada») — au fost organizate la Timişoara, veche «universitate» a atletismului românesc, pe bătrînul stadion C.F.R. Organizatorii au ales stadionul cu tribune din lemn, cu fum, pufăit şi chiuit de locomotivă, nu dintr-un respect pentru tradiţie, pentru asigurarea unei atmosfere intime, ci deoarece şi-au dat seama, în ceasul al unsprezecelea, că pista noului şi modernului stadion 1 Mai, cu tribune din beton, a căror capacitate e de ordinul zecilor de mii, nu corespunde cerinţelor. Dar, să lăsăm deoparte pista stadionului 1 Mai, cu rol estetic, de ramă a gazonului, şi să revenim in mijlocul finaliştilor...

...**COSTACHE—TIBULSCHI**, duel la aruncarea ciocanului. Se ştie că, în noaptea de revelion, toasturile au fost adresate nu lui Costache, ci lui Ţibulschi. Acesta din urmă, în ultima zi a anului 1964, a expediat la Cimpulung-Muscel ciocanul de 6 kg la 70,79 m, întrecînd astfel recordul mondial al lui Costache cu 1,58 m. Rezultatul acestui duel prin corespondenţă a făcut să crească considerabil interesul faţă de prima confruntare directă în acest an Costache—Ţibulschi, la ciocanul mare. Confruntarea a avut loc la Timişoara. Locul 1: Gheorghe Costache — 62,24 m, nou record naţional de juniori şi cea mai bună performanţă mondială a anului de juniori; 2. Constantin Drăgulescu — 60,37 m (recordmanul ţării — 65,55 m); 3. Virgil Ţibulschi — 54,70 m. Aşadar, mult aşteptatul duel a decepţionat pur şi simplu. L-am întrebat pe Constantin Spiridon (antrenorul lui Costache) cum explică declinul lui Drăgulescu. Ne-a răspuns că a încetat de a-i mai fi antrenor din clipa în care Drăgulescu, cu un aer de atotştiutor, i-a spus la un antrenament: «Maestre, te rog, fără sfaturi tehnice!». Fără comentarii...

VAMOŞ—BLOŢIU, duel la 1 500 m. Pornind pe drumul reafirmării, după o lungă absenţă de natură valorică, Vamoş a atacat de la început ritmul performanţelor înalte. Bloţiu — preocupat numai de cîştigarea locului întîi — a intrat în vidul pe care-l făcea Vamoş, iar în finiş s-a autocatapultat şi a trecut primul linia de sosire — 3 : 40,8 (recordul ţării — 3 : 40,5) faţă de 3 : 41,0 (Vamoş): Sîntem convinşi că tactica «de aşteptare» a lui Bloţiu a privat atletismul nostru de un nou record la proba de 1 500 m.

VAMOŞ—...VAMOŞ, duel la 3 000 m obstacole. Cronometrorii au indicat 8 : 36,0, iar statisticienii — nou record naţional şi a patra performanţă mondială a anului. (De subliniat, aici, şi rezultatul lui Caramihai — 8 : 37,8, de asemenea foarte bun.) Acesta a fost singurul record de seniori al finalelor republicane, ceea ce trebuie să dea de gîndit federaţiei de specialitate şi antrenorilor. Cu recordurile de juniori — care au fost doborîte la Timişoara — nu avem dreptul să ne mîndrim la finalele republicane de seniori, ci numai la acelea de juniori.

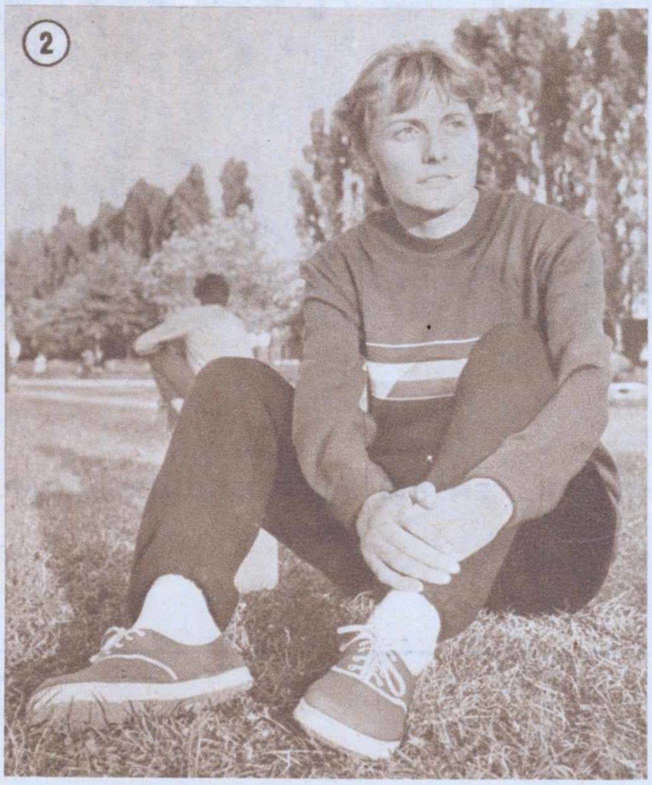
IOANA PETRESCU—ANA BEŞUAN, duel la 100 m plat. Ioana Petrescu, aidoma păsării Phoenix, renăscută din propria-i cenuşă, a făcut să se audă la Timişoara aceleaşi aplauze care i-au răsplătit în 1959, la Bucureşti, recordul sub 12 secunde — 11,8. În finalul alergării, fiind jenată de o durere în gleznă (probabil datorată antrenamentelor făcute pe pista extrem de tare a stadionului din parcul sportiv Babeş-Bolyai din Cluj), Ana Beşuan (locul 2—12,1) nu a mai putut s-o ajute pe Ioana Petrescu să stabilească un nou record al probei. Dar bucureşteanca a stabilit, totuşi, un alt record: trei titluri naţionale — 100 m, 200 m şi 400 m plat.

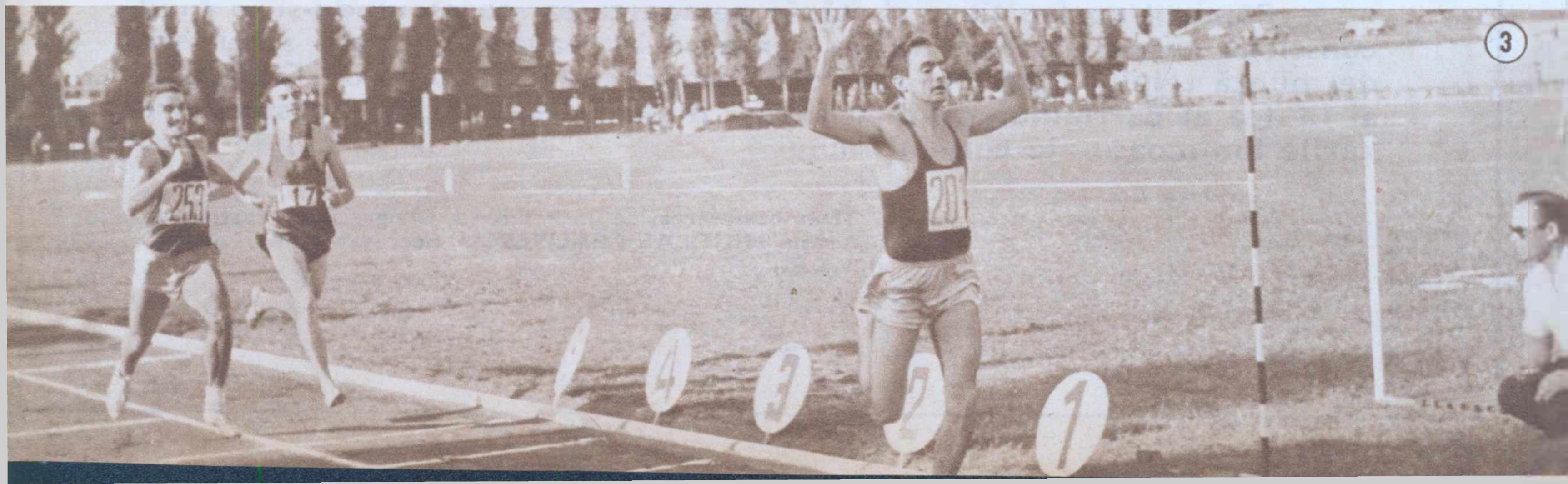
MIHAELA PENEŞ—MARIA DIACONESCU, duel la aruncarea suliţei. Rar ne-a fost dat să vedem un asemenea duel. Primele două aruncări se soldează cu zero metri pentru Peneş, suliţa aterizînd în afara sectorului. Diaconescu realizează 50,20 m. În aruncările trei şi patru, Mihaela «reuşeşte» 45,20 m şi 43,56 m. Spectatorii sînt pur şi simplu uluiţi de evoluţia campioanei olimpice. Mihaela se aşteaptă să audă, din clipă în clipă, apostrofări din tribună. Dar nu aude nimic. Toată lumea tace. Amuţire. Cumplită amuţire. A cincea aruncare, şi Mihaela ia conducerea: 51,78 m. Maria Diaconescu vede golită pe loc cupa din care ar fi sorbit bucuria de a învinge o campioană olimpică. Nimeni nu aplaudă totuşi victoria Mihaelei asupra Mariei. Ne apropiem de Mihaela Peneş. O rugăm să-şi ia pulsul. Au trecut zece minute de la ultima aruncare şi pulsul refuză să coboare la normal. «Am 120, ca la antrenamentele de haltere, — ne spune Mihaela, junioara noastră care a răsturnat la Tokio toate calculele probabilităţilor. Aici, la Timişoara, a fost cel mai greu concurs din scurta mea carieră. Cînd am ajuns la locul de întrecere, lumea din tribună a început să mă aplaude, ca pe o favorită. Nu am fost obişnuită cu aceste aplauze, deoarece favorita a fost întotdeauna numai Maria Diaconescu. Va să zică acum sînt eu favorită. Ştiam că favoritul are un prestigiu pe care e obligat să şi-l apere. Şi, dintr-o dată, m-a cuprins teama. Dacă mă învinge Maria Diaconescu, unde-mi este prestigiul? Nici o dată nu mi-a fost teamă de ea, acum îmi era. Sîngele a început să dea în clocot. Respiram şi aveam senzaţia că mă sufoc. În loc de oxigen trăgeam în plămîni... trac. Îmi dădeam seama că fac totul anapoda. Mă zbăteam în mine să scap de această intoxicaţie cu trac. Pînă la urmă am reuşit, dar m-am comportat ca un convalescent.»

Dueluri interesante au fost şi acelea dintre Lia Manoliu şi Olimpia Cataramă — la disc (soldat cu victoria muscelencei: 50,44 m), dintre ieşeanul Viorel Suciu şi Nicolae Macovei — la 110 mg (soldat cu victoria primului: 14,7 — record de juniori egalat), dintre Iosif Naghi şi Vasile Sălăgean — la disc (soldat cu victoria primului: 52,31 m — nou record de juniori), dintre Gheorghe Zamfirescu şi... recordurile la 100 m şi 200 m plat. Dar, toate aceste dueluri — puzderie — au dat la iveală o mare lacună a atletismului nostru: foarte puţine nume la nivel de performanţe de valoare! Atît de puţine, încît performanţele lor nu pot oferi nici pe departe o reflectare a adevăratului potenţial al atletismului românesc. Avem cîteva vîrfuri care se află la două-trei tururi de pistă înaintea masei. Acest decalaj valoric între cei cîţiva atleţi şi restul este, fireşte, rezultatul logic al concentrării atenţiei din partea federaţiei de specialitate numai la nivel de lot. Din această cauză în atletismul nostru de performanţă «rulează» foarte puţini sportivi, dar timp prea îndelungat. Privite prin această prismă, finalele campionatelor republicane de la Timişoara nu şi-au atins în întregime scopul, adică acela de «repetiţie generală» pentru spectacolele de anvergură — «Europenele», meciul România—Norvegia, «Balcaniada».

HORIA CRISTEA

4

5

6

ÎN FOTOGRAFII:

1. **GHEORGHE COSTACHE** — campionul național al celei mai tehnice probe: ciocanul. Prin tehnică el a reușit și reușește să țină piept adversarilor care-și bazează aruncările în special pe forță. Costache speră să-și încheie sezonul cu o performanță care să fie superioară actualului record de seniori (65,55 m), deținut de Drăgulescu.

2. **IOANA PETRESCU** a cucerit trei titluri de campioană națională — 100 m, 200 m și 400 m. Pregătirile sale, începute încă din iarnă, i-au fost răsplătite cum se cuvine.

3. **CONSTANTIN BLOTIU** — învingătorul lui Zoltan Vamos la 1 500 m — cîștigă și al doilea titlu național la 800 m.

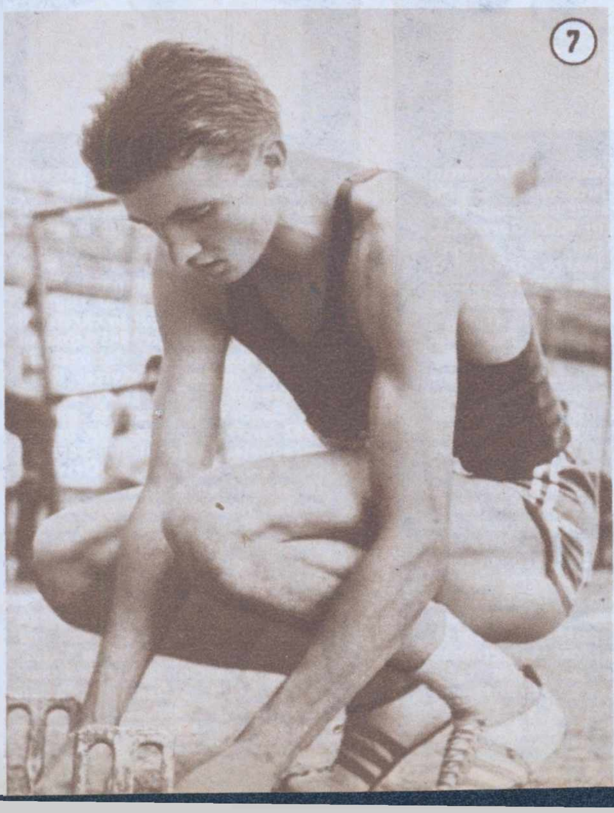
4. **MIHAELA PENEȘ**, în clipe de mari frămîntări: „E în joc prestigiul meu!"

5. **IOLANDA BALAȘ** (1,75 m) cucerește, consecutiv, al cincisprezecelea tricou de campioană republicană.

6. **VIORICA VISCOPOLEANU** aterizează la 6,26 m.

7. **GHEORGHE ZAMFIRESCU**, cel mai iute sprinter român, cîștigătorul la 100 m și 200 m, își pregătește blocstarturile pentru ștafeta 4 × 400 m.

8. **ȘERBAN CIOCHINĂ** în zbor spre cei 15,87 metri cu care a devenit campion național.

7

8

O PROMOŢIE VALOROASĂ

SCHIMBUL DE MÎINE AL RUGBIULUI

Am fost — şi am rămas în continuare — adepţi neînduplecaţi ai promovării tineretului în echipa naţională. Tinerii se însoţesc întotdeauna de un suflu primăvăratic care, tradus în limbajul rugbiului, înseamnă joc rapid, deschis, spectaculos...

Sînt tineri, cum ar fi Valeriu Irimescu sau Mihai Wusek **(de la Griviţa Roşie),** Hristache Preda **(Steaua) şi** Gheorghe Rahtopol-Dragomirescu **(Dinamo) care s-au consacrat definitiv. Alţii** (Ion Ţuţuianu, Gheorghe Nica, Alexandru Giugiuc, Vasile Dragomir, Mircea Leonte **şi** Nicolae Baciu **— Dinamo,** Constantin Şerban, Gheorghe Bărbălău **şi** Adrian Mateescu **— Steaua,** Mircea Iliescu **şi** Victor Marinescu **— Griviţa Roşie,** Cornel Nedelcu **— Constructorul,** Gheorghe Celea **— Farul) mai bat încă la porţile consacrării. Pe toţi, revista SPORT i-a prezentat cu diverse ocazii, subliniindu-le calităţile şi recomandîndu-i cu căldură selecţionerilor.**

Mulţi dintre ei au îmbrăcat în ultimii ani tricourile cu tricolorul pe piept şi aproape niciunul nu a decepţionat. Dimpotrivă, ei ne-au dat siguranţa că schimbul de mîine al rugbiului nu e cu nimic mai prejos decît generaţia trecută, aceea care s-a acoperit de glorie în confruntările internaţionale, atît pe terenurile din ţară, cît şi în faţa exigentului public din Marea Britanie şi Franţa, ţări cu o veche tradiţie în sportul cu balonul oval.

De data aceasta revista noastră îşi propune să-i înfăţişeze pe alţi cîţiva dintre cei mai tineri, componenţi valoroşi ai noii promoţii de rugbişti, gata să urce şi ei treptele consacrării.

D. C.

R. IFTIMIE
C.S.M.S.

Desi abia a depăsit pragul junioratului (s-a născut la 29 noiembrie 1946), Iftimie a si dobîndit o exceptională maturitate şi sigurantă pe terenul de rugbi. Tînărul Radu (1,92 m — 86 kg) îi impresionează pe toţi cei ce urmăresc evolutia formatiei iesene. Radu Iftimie a crescut în Bîrlad si, elev fiind, s-a apucat de rugbi sub impulsul antrenorului Dragos Tenescu, la 16 ani (initial juca baschet). În 1963, după tabăra de la Poiana Brasov, e definitiv cîstigat pentru cauza rugbiului. Întors acasă, în toamna aceluiasi an, este promovat în prima echipă a Rulmentului, ca închizător în linia a treia. Începînd din toamna lui 1964, devenind student al Facultătii de electrotehnică din Iasi, Iftimie a fost incorporat în XV-le C.S.M.S.-ului, unde joacă acum cu mult succes. A îmbrăcat tricoul echipei nationale de juniori (cu Franta, la Toulouse) si de tineret (cu Cehoslovacia, două jocuri). Acum a fost promovat în lotul A. Îi urăm succes!

R. DURBAC
Steaua

Născut în Bucureşti, la 23 august 1944, tînărul Radu Durbac prezintă un perfect echilibru, care se reflectă atît în jocul său sobru şi eficace, cît şi în fizicul bine proporţionat (1,80 m — 80 kg). Absolvent al şcolii profesionale de telecomunicaţii, tînărul montator de locomotive Diesel electrice a debutat în rugbi la juniorii Rapidului, în 1960, pe cînd avea 16 ani (antrenori T. Diamandi şi A. Groman). În 1961 este promovat în prima garnitură a Rapidului, care juca pe atunci în A şi evoluează sub culorile ceferiste pînă în 1965, cînd devenind militar, a trecut la Steaua, unde s-a distins cu deosebire. A fost internaţional de juniori în 1961, iar anul acesta a îmbrăcat tricoul echipei naţionale de tineret în partidele cu Cehoslovacia. Tînărul jucător de linia a treia, Radu Durbac este sortit — dacă se va pregăti în continuare cu aceeaşi perseverenţă — unei frumoase cariere rugbistice. Să-l urmărim aşadar cu cea mai mare atenţie.

C. FUGIGI
Dinamo

Pe sibianul Constantin Fugigi, fost jucător la C.S.M. Sibiu, l-am văzut pentru prima dată în 1964, în R.D. Germană, cu ocazia ediţiei 1964 a «Cupei Păcii». Deşi foarte tînăr el a jucat atunci cu mult succes în prima reprezentativă a ţării; avea doar 19 ani (1,85 m — 80 kg)! Între timp Fugigi — astăzi 20 de ani — s-a transferat la Dinamo, adăugind talentului său o tehnică corespunzătoare prezenţei în valoroasa formaţie bucureşteană. Avînd o mare putere de luptă, Fugigi a şi devenit unul din jucătorii de bază ai alb-roşiilor. Dar, se pare (şi lucrul acesta e rău!) l-a cuprins o prea mare încredere de sine, de care va trebui să se dezbare urgent pentru că altfel progresele, pe care le sperăm de la el, se vor lăsa aşteptate. În acest an C. Fugigi a pornit o rapidă ascensiune: a fost selecţionat în echipa de juniori a ţării care a jucat cu Franţa, la Toulouse şi în cea de tineret care a întîlnit în două rînduri Cehoslovacia.

C. DINU
Griviţa Roşie

Un tînăr pilier cu un gabarit impresionant (94 kg — 1,82 m) care şi-a pus candidatura pentru echipa naţională la o vîrstă cînd alţii abia sînt în formare. Jucător cu o mare forţă şi o remarcabilă îndemînare, Dinu este un produs pur al rugbiului feroviar. Născut în cartierul Chitila (29 aprilie 1945) tînărul sculer-matriţer a debutat în 1960 la juniorii Griviţei Roşii (antrenor T. Georgescu şi apoi C. Cocor). În toamna anului 1962 îşi face intrarea în prima categorie, în locul lui Şerban, în XV-le de bază al Griviţei. În acelaşi an a susţinut şi primele partide internaţionale sub tricoul echipei naţionale de juniori, cu Bulgaria. Un an mai tîrziu joacă si în C.C.E. cu formaţiile Casablanca şi Hanovra. În fine, anul acesta a fost titular în XV-le nostru de tineret care a jucat cu Franţa, la Toulouse şi cu Cehoslovacia, la Constanţa şi Bucureşti. Acum a fost cooptat în lotul A, o răsplată pe care Constantin Dinu o merită din plin.

D. CORAVU
Dinamo

Cei ce urmăresc jocul aerisit al actualului lider al campionatului au remarcat desigur si evoluţia promiţătoare a aripei Coravu, rugbist dîrz, impetuos şi bun finalizator. Coravu s-a născut în Bucuresti la 5 septembrie 1943. A debutat la Constructorul, la 14 ani, pe cînd era elev; primul îndrumător: antrenorul Dumitru Ionescu. În 1959 si 1960 a devenit campion national de juniori, cu echipa sa, Constructorul. În acest ultim an a fost promovat, de altfel, în echipa A, ca aripă. Trei ani mai tîrziu a trecut la Dinamo, unde joacă de atunci în campionatul categoriei A. A evoluat în echipa naţională de tineret în 1961 si 1962 în Polonia şi R.D. Germană, iar acum, în 1965, a jucat partidele cu Cehoslovacia. Dan Coravu (1,74 m — 72 kg) pare acum, la 22 de ani, decis să pătrundă şi în echipa natională de seniori, lucru pentru care noi îl încurajăm.

Z. PREOTU
Farul

L-am intilnit cu ani in urmă, in 1958, la C.S. Scolar din Bucuresti, pe cind era incă elev, ca un mare indrăgostit al balonului oval. Avea pe atunci doar 14 ani (s-a născut la 13 februarie 1944). A devenit intre timp student la Politehnică (acum a trecut in anul V) şi, inainte de a ajunge «constănţean», a jucat tot in echipa C.S. Scolar (antrenor C. Munteanu) cucerind două campionate de juniori: in 1962 şi 1963. Din 1964 joacă la Farul, la inceput in campionatul de calificare, mai ales «din afecţiune pentru nea Ion Buzoianu» (n.n. antrenorul Farului), ne mărturiseste el. A contribuit, după puterile sale, la promovarea XV-lui constănţean in A. Acum face pereche in linia de treisferturi, la deschidere, cu Călărasu, cu care se inţelege foarte bine. Zefir Preotu e mic (1,65 m — 68 kg), dar energic si un bun cunoscător al jocului. De aceea nu-i de mirare că a fost pină acum internaţional de juniori (1963) şi tineret (1965) si posibilităţile sale ca jucător nu au fost incă epuizate.

M. POMPILIU
Farul

Pompilică — acum 23 de ani — este un produs autentic al sportului constănţean. Pe cind era incă un adolescent, relativ firav, venea adesea pe plaja de la Modern să-i admire pe rugbiştii care călcau de zor nisipul, atras ca de un magnet, parcă — mingea ovală. Intr-o zi antrenorul Buzoianu i-a pus balonul in braţe şi l-a incercat. Era prin 1960. De atunci Pompiliu s-a legat prin fire de oţel de rugbi. Pompiliu Marin a fost incercat in prima garnitură a Farului, ca linia a treia — aripă. A crescut de la un meci la altul şi jocul său, deşi uneori dezordonat, dar inepuizabil, a dat roade. Acum — o dată cu revenirea Farului in A — se remarcă tot mai mult ca o «vioară intîi» intre rugbiştii constănţeni. Inalt (1,82) si destul de robust (84 kg) Pompiliu Marin, autentic talent şi jucător inteligent este prezent pe toate fazele. Pentru el accesul in naţională nu pare drept o ambiţie deşartă şi nici o posibilitate prea indepărtată.

J. POLIZACHE
Rulmentul

Bîrlădean de mai bine de un an, Jean Polizache pare a fi găsit in mijlocul coechipierilor moldoveni un echilibru care-i lipsea in Capitală. Incadrat de doi pilieri (Grandore şi V. Călin sau Beloşinschi), dîrzi şi serioşi, Polizache şi-a schimbat stilul de joc, devenind un luptător în adevăratul sens al cuvîntului. El joacă acum cu mult suflet şi, mai ales, succes pentru culorile Rulmentului. Rectificator la fabrica de rulmenţi, fostul jucător al Minerului şi apoi al clubului Dinamo din Bucureşti pare pus pe fapte mari. El vrea să-şi reia cariera internaţională, intreruptă temporar (în perioada anilor 1960—1962 Polizache a jucat în selecţionata de tineret a ţării, remarcîndu-se în partida cu Polonia) si, o dată cu retragerea neobositului Paul Iordăchescu, şi-a pus candidatura la postul de taloner al naţionalei. Cunoscîndu-i talentul, credem — dacă nu-si va slăbi pregătirea — că nu-i vorba de o candidatură lipsită de sens. Jean Polizache are 23 de ani, 1,74 m şi 87 kg.

T. FLORESCU
Progresul

În ultimul timp din pachetul de înaintasi al Progresului a iesit in evidenţă un jucător tinăr si proaspăt purtător al culorilor albastre: Teodor Florescu. S-a născut la Bucuresti acum 23 de ani si a debutat in rugbi la 15 ani, pe cind era elev al scolii profesionale de la uzinele Vulcan, selectionat de antrenorul Dragos Tenescu. Mai intii (in 1957) a fost junior in XV-le Metalului. Din 1959 şi pînă in 1962 evoluează in echipa primă a uzinelor, in campionatul de calificare. Cazangiul Florescu, care juca pilier, compensa lipsa sa de greutate prin dîrzenie si viteză şi se distingea de la o etapă la alta. În toamna anului 1964 promovează in categoria A, la Progresul. Acum, Teodor Florescu (1,74 m — 76 kg) joacă in linia a treia cu destulă autoritate si mult curaj. Faţă insă de dimensiunile sale cam reduse si, totodată, pentru a i se folosi din plin calităţile, credem că încercarea sa pe postul de taloner sau mijlocas ar fi nimerită. Asteptăm!

ECHIPA DE TINERET A ROMÂNIEI...

...care in acest an a invins in două rinduri XV-le similar al Cehoslovaciei (28—11 — la Constanta si 3—0 — la Bucuresti).

Sus, de la stinga la dreapta: C. Munteanu — antrenor, Onutiu (C.S. Scolar), Ionescu (C.S. Scolar), Dinu (Grivita Rosie), Fugigi (Dinamo), Iftimie (C.S.M.S. Iasi), Prosi (Grivita Rosie), Gheorghe Constantin (Steaua), Ene (Dinamo), Ghimbăsan (Progresul), Durbac (Steaua) si E. Denischi — antrenor.

Jos, in aceeasi ordine: Iures (Chimica Tîrnăveni), Braga (C.S. Scolar), Preotu (Farul Constanta), Florescu (Dinamo), Dumitru Nicolae (C.S. Scolar), Marinescu (Grivita Rosie), Hulă (Constructorul), Meiu (Constructorul), Blănaru (Olimpia) si Coravu (Dinamo).

Foto: V. BAGEAC

PORTRET

Adam

Mihai Adam a cucerit anul acesta titlul de goalgeter al campionatului. Performanța este remarcabilă, dar unii încearcă să o explice nu atît prin calitățile individuale ale înaintașului clujean, cit prin stilul de joc al Științei, în care ceilalți înaintași asigură în mod special «elaborarea», lăsîndu-i lui Adam sarcina sprintului și a golului. Obiecția ni se pare cu totul neîntemeiată. În primul rînd pentru că «sarcina sprintului și a golului» este poate cea mai grea în fotbal, iar în al doilea rînd — pentru că multe din realizările goalgeterului au păstrat amprenta unui jucător complet. De altfel, primul gol al clujenilor în intîlnirea amicală cu Dinamo de la 18 iulie (2—2) a fost o «performanță Adam» de la început și pînă la sfîrșit.

*

Mihai Adam s-a născut în regiunea Cluj, la Cîmpia Turzii, la 3 iulie 1940, și a început să joace fotbal «pe pășunat», în împrejurimile orașului. Spre deosebire de cei mai mulți colegi ai săi, el nu a avut o perioadă «la pitici», ci a îmbrăcat direct tricoul juniorilor «Industriei Sîrmei» în anul 1957, începînd pe postul de extrem dreaptă. Dotat cu viteză și cu un start excelent, Mihai a atras imediat atenția, astfel încît ucenicia lui la juniori a durat doar... patru meciuri, după care a fost promovat în prima echipă. Patru meciuri de juniori! Deci, Mihai Adam a făcut în numai o lună saltul de la... nimic la o echipă fruntașă din categoria B.

Adam a apărat timp de patru ani tricoul «Sîrmei», jucînd succesiv alături de Suru, Raksi și Kraus. Între timp, el a fost selecționat în echipa națională de juniori, participînd la turneul UEFA 1960 din Portugalia.

În anul 1962, Mihai Adam reușește la examenul de admitere al Politehnicii din Cluj și debutează la Știința. În același an el îmbracă tricoul echipei naționale de tineret, tot la Cluj, contra Suediei. Debutul de internațional îi prilejuiește o mare satisfacție. «Cadeții» Suediei sînt învinși cu 2—1, iar ambele goluri românești sînt înscrise de fostul înaintaș al «Sîrmei». De atunci Adam a îmbrăcat de peste zece ori tricoul echipei naționale de tineret.

La Știința Cluj, Mihai Adam a început să urce încet, dar sigur, treptele perfecționării tehnice. *«Crud»* la început — de altfel antecedentele biografiei lui de fotbalist explică acest lucru — Adam muncește intens pentru a-și disciplina tehnic elanurile. Doctorul Traian Georgescu, căpitanul Științei, socotește că în ultimul an — mai ales — Adam a progresat mult pe plan tehnic. *«Are un repertoriu destul de bogat, pe care il etalează, însă, mai ales la antrenamente. Am convingerea că Adam, care acum a început efectiv etapa maturizării, va elimina treptat acele pripeli care îi sînt caracteristice, pentru a demonstra ceea ce realmente știe».*

*

Mihai Adam este un jucător de talent, dublat de o seriozitate care îi uimește chiar pe colegii săi mai vîrstnici. Student merituos în anul IV la mecanică, Adam poate să înceapă la cei 25 de ani ai săi o serie frumoasă, al cărei semnal trebuie să fie titlul de goalgeter. Să nu uităm că Adam, omul din prima linie, este — mai ales în sistemul de așezare al Științei — ținta tirului concentrat al apărărilor adverse. Dar, maturizarea de care vorbește dr. Georgescu va reduce la minimum — sîntem siguri — procentajul ratărilor, astfel ca Adam să confirme.

I. CH.

Selecționata celor 40

...Dar mai întîi să vă prezentăm echipa din fotografia de sus:

În picioare: **Topșa, Balint, Mari, Maroși, Fronea, Farmati, antrenorul emerit Braun-Bogdan.** Jos: **Oaidă, Anton Munteanu, Olaru, Vlad și Sulioc.**

Pentru cei foarte tineri, care nu-și mai amintesc pe ce post a jucat Mari — de pildă — dăm formația în WM: Maroși (Petrolul) — **Topșa** (Petrolul), **Mari** (Rapid), **Farmati** (U.T.A.) — **Balint** (C.C.A.), **Fronea (Petrolul)** — **Oaidă** (Progresul), **A. Munteanu** (Petrolul), **Olaru** (Rapid), **Vlad** (Crișul), **Sulioc** (C.C.A.).

Deci, o veritabilă selecționată, cu cinci maeștri ai sportului (Topșa, Balint, Fronea, Farmati, Oaidă) și cu destui internaționali A.

Veți întreba, desigur, care e rostul imaginii de sus, bănuind că e vorba de o nouă ediție a popularelor meciuri de «bătrîni». Dar nu e așa.

Dilema o rezolvă — în parte — fotografia de jos, în care se desfășoară un fel de lecție practică de fotbal. Știrbei (la balon), **asistat de fostul său coechipier Oaidă** (in stînga), **trăiește primele sale momente de antrenor în perspectivă.**

Acum totul e clar, probabil. Unsprezecele din fotografia de sus reprezintă selecționata celor 40 de foști jucători care urmează cursul de antrenori de 100 de zile condus de specialiști I.C.F., care se va încheia la 15 octombrie. Acest curs își ține lecțiile teoretice în amfiteatrele Institutului Agronomic din București, iar lecțiile practice — pe terenul de fotbal de la marginea Parcului Agronomiei.

Deci, peste două luni, o nouă serie de antrenori va lua drumul echipelor mari și mici. În orice caz, vasta arie teoretică a cursului și elasticitatea practică a lecțiilor lasă să se întrevadă că noua promoție de antrenori va putea lucra cu succes.

Printre elevii antrenori care manifestă de pe acum frumoase aptitudini, se numără în primul rînd Știrbei.

«Îmi dau seama că e o meserie foarte grea — **mărturisește «bătrînul» Florin** — un fel de mers pe sîrmă. Dar pe cît e de grea, pe atît e de frumoasă. Și asta mai ales pentru că te solicită la tot pasul, excluzînd rutina. Mereu ești pus să alegi între două sau chiar mai multe alternative. Și eu cred că un adevărat antrenor trebuie să știe să elimine... inspirația în această muncă de neîntreruptă selecție».

Fostul coechipier al lui Știrbei, Oaidă, pare și el hotărît să «stoarcă» totul din amfiteatru și de pe teren. «Aceste 100 de zile ale cursului nu sînt decît începutul — **spune fostul «Ulise».** — Școala de antrenori se încheie, de fapt, în ultima zi a meseriei. Partea cea mai grea e — cred — arta de a aduna milionul de fapte pe care ți-l oferă fotbalul, pentru a trage apoi unele concluzii viabile.

...Lecția de igienă e în plină desfășurare. Farmati depune eforturi vizibile pentru a nota tot ce spune profesorul. Dar mai sînt 10 minute, iar la lecția practică, fostul internațional se va simți ca peștele în apă.

«Trebuie și asta» — **spune Farmati, referindu-se la micro-climate și moduri de alimentație. Iar apoi, glumind:** «Să nu se supere Iolanda, dar fotbalul e cel mai greu lucru din lume».

P.S. **În medalion, foto-ghicitoare. În mijloc — antrenorul Braun-Bogdan. Propunem cititorilor să ne spună cine e Anton și cine e Dumitru Munteanu. La curs, Dumitru și Anton iau note într-un tempo foarte rapid, pentru că... scriu cu rîndul.**

„Trebuie să apăsăm pe accelerator"

(VORONCOVSCHI — antrenorul Științei Timișoara)

Așadar, mai e o săptămînă pînă la începerea campionatului. Iar starea cea mai febrilă înainte de start se înregistrează la Timișoara și la Galați, unde noile promovate (sau, mai curind — vechile... retrogradate) speră să găsească un loc cît mai bun, din plecare, în marea cursă a campionatului.

La 18 iulie am avut prilejul să revedem, pe stadionul Republicii, față-n față, pe Știința Timișoara și Siderurgistul. Și pentru că Siderurgistul a apărut acum două numere în paginile revistei noastre, mi-am concentrat atenția mai ales asupra jocului timișorenilor.

Din capul locului trebuie menționat că primele concluzii nu sînt prea strălucite. Impresia generală și cea mai puternică este jocul prea lent al echipei studențești. Este adevărat că meciul a avut loc după sesiunea de examene, dar, oricum, disproporția dintre evoluția timișorenilor și cea a colegilor lor din Cluj (care au jucat, în vedetă, cu Dinamo) este mare.

Cum spuneam, jocul lent sare în ochi. Iar dacă adăogăm că sprinturile «bătrînului» Lereter au fost printre cele mai incisive momente ale partidei, concluzia pare să-și găsească o confirmare.

La baza acestui tempo lent se găsește — se pare — și o rămînere în urmă a tehnicii. În general, stopurile sînt urmate de momente în care mingea e imobilă, iar pasa întîrzie. Să fie oare consecința anului petrecut în categoria B? Nu este exclus, dar totuși e prea mult pentru o echipă care a stat doar un an în categoria secundă.

Și-acum, cîteva cuvinte despre cei care au evoluat pe «Republicii».

Portarii Petre Popa și Sugar pot face față situației. Surdan, deși păstrează aptitudinile jucătorului de prima categorie, a părut uneori derutat la plasament. Probabil că «rodajul» primelor jocuri în A îl va readuce în atmosferă. Perechea Mihăilă–Răcelescu se înscrie pe lista lungă a perechilor nesudate (inclusiv categoria A). Speriosu, deși foarte inimos și dîrz, l-a pus totuși în valoare pe adversarul său direct, Pătrașcu.

Linia de mijloc Cotormani–Lereter, deși nu a stăpînit mijlocul în jocul cu Siderurgistul, poate fi o bună soluție în A. Cotormani pare «să știe jocul», rămînînd ca pregătirea fizică să-i dea mai multă vigoare. Lereter rămîne un jucător de bază, fiind în același timp utilizabil pe orice post.

În atac lucrurile se complică din nou. Remus Lazăr abuzează în continuare de driblinguri, dar poate să se disciplineze, tînărul Humelnicu manifestă unele calități de vîrf, dar trebuie să lucreze mult tehnica, iar Mircea Popa continuă să se agite (amintirea lui Manolache), dar cu mai puțină eficacitate. În sfîrșit, Mițaru a rămas același extrem «cu toane», la care fazele excelente alternează cu renunțări premature.

La terminarea jocului, antrenorul Voroncovschi spunea: «Îmi dau seama că

TREBUIE SĂ APĂSĂM PE ACCELERATOR! Și o vom face, declanșînd o cursă de urmărire între pregătirea fizică și cea

SUCCES, ȘTIINȚA TIMIȘOARA NU AR TREBUI SĂ AIBĂ EMOȚII ÎN FOTBAL!

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1) Știința Timișoara. Cei 11 jucători care au început jocul cu Siderurgistul pe stadionul Republicii.
În picioare: **P. Popa, Lereter, Surdan, Mihăilă, Răcelescu, Speriosu.**
Jos: **R. Lazăr, Humelnicu (un tînăr din Hunedoara), Cotormani, M. Popa, Mițaru.**

2) Antrenorul Voroncovschi.

3) Atacă Mițaru! Ce păcat că o face cu capul în jos...

Foto: A. NEAGU

1

2

WILLY RICHTER PREȘEDINTELE CLUBULUI ODENSE: „În sfîrșit în Români

Răspund cu plăcere revistei „Sport", care imi solicită o scurtă prezentare a echipei Odense 1909, viitoarea adversară a echipei bucurestene Dinamo in „Cupa Campionilor Europeni".

lată lista jucătorilor:

PORTAR: SVEND AAGE RASK. Are 31 de ani si e un foarte bun portar. De mai multi ani isi asteaptă debutul ca internațional A, dar n-a avut încă sansa, mereu găsindu-se cineva mai in formă decit el si care a fost preferat. Cred insă că nu e departe ziua cind isi va atinge visul. E un portar plin de temperament si promptitudine.

FUNDASI: LEIF HARTWIG. Cel mai bun om al echipei. Desi are numai 20 de ani, a jucat pină acum de sase ori in nationala daneză, in care a debutat astă toamnă. La ultimele două jocuri ale Danemarcei n-a participat, fiind bolnav. În anii trecuti spunea: „LAS FOTBALUL SI MĂ OCUP NUMAI DE STUDIU". Dar acum si-a terminat scoala si s-a apucat cu si mai multă pasiune de fotbal.

JORGEN RASK, rudă cu portarul. E un tinăr in care se pun multe sperante.

MIJLOCASI: Stoperul **BRUNO ELIASEN** este in vîrstă de 32 de ani si a jucat de 3 ori in nationala Danemarcei. Cel mai experimentat om al echipei, jucător foarte inteligent. Si-a inceput cariera sportivă acum 15 ani, jucind in cele mai bune echipe de club daneze. Anul acesta va fi ultimul din cariera sa sportivă. Cel putin asa spune Eliasen, numai că si anul trecut zicea la fel... Adevărul este că Odense 1909 are, in continuare, mare nevoie de el. În ceea ce mă priveste, eu cred că cele 2 meciuri contra lui Dinamo Bucuresti vor fi pentru el un „good-bye" spus fotbalului.

HANS MADSEN, un mijlocas de valoare. Se retrăsese din activitate, dar după un an a reintrat in echipă.

PER JACOBSEN, 26 ani, un jucător foarte rapid si — in acelasi timp — putin cam dur. Anul trecut, la Madrid, contra lui Real, in C.C.E., a fost cel mai bun din echipă.

ATACANTI:

Extremul dreapta **PALLE KAEHLER** este, poate, cel mai rapid dintre toti jucătorii de fotbal din Danemarca. Este un „pusti", dar după jocurile foarte bune pe care le-a făcut contra lui Real Madrid si-a cistigat tricoul national. Într-adevăr, a făcut de citeva ori „circ" cu fundasul madrilen. El a fost senzatia anului 1964 in fotbalul danez. De notat: primul său joc in echipa tării a coincis cu ziua celei de-a 20-a aniversări.

Interul dreapta **ARNO HANSEN**, un tinăr scund, prieten bun, de nedespărtit, cu Kaehler. Sint mereu impreună si de aceea sint desemnati de colegi sub un nume comun: „aripa". Hansen este cel mai bun executant de penaltiuri.

Centrul atacant **MOGENS HASTRUP** a fost anul trecut unul din „numele mari" ale sezonului, fiind golgeterul campionatului. Actualmente se regăseste mai greu, poate si din cauză că a pierdut pe jucătorul cu care se intelegea cel mai bine: John Danielsen, care in acest an a devenit profesionist, semnind pentru **WERDEN BREMEN**, campioana R.F. Germane.

JORGEN PETERSEN este un jucător inegal, iar extremul stinga **PALLE HANSEN**, unul din cei mai vechi jucători ai clubului, impresionează prin dribling.

Un lucru interesant pentru dvs:

Presedintele clubului, Willy Richter, a fost foarte fericit cind a aflat că Odense a „căzut" cu Dinamo Bucuresti. Motivul nu este — cum s-ar putea crede — că el speră că va avea un adversar usor, ci acela că acum 3 ani Odense trebuia să facă un turneu estival in România pentru vreo două săptămini. Totul era pregătit, cind — cu citeva zile inainte de plecare — „mat ker"-ul a dispărut, luind cu el portantă sumă de bani. De a Odense 1909 n-a mai auzit d

Acum, Willy Richter si juc sint bucurosi că in sfirsit pot România...

O precizare se impune, d menea:

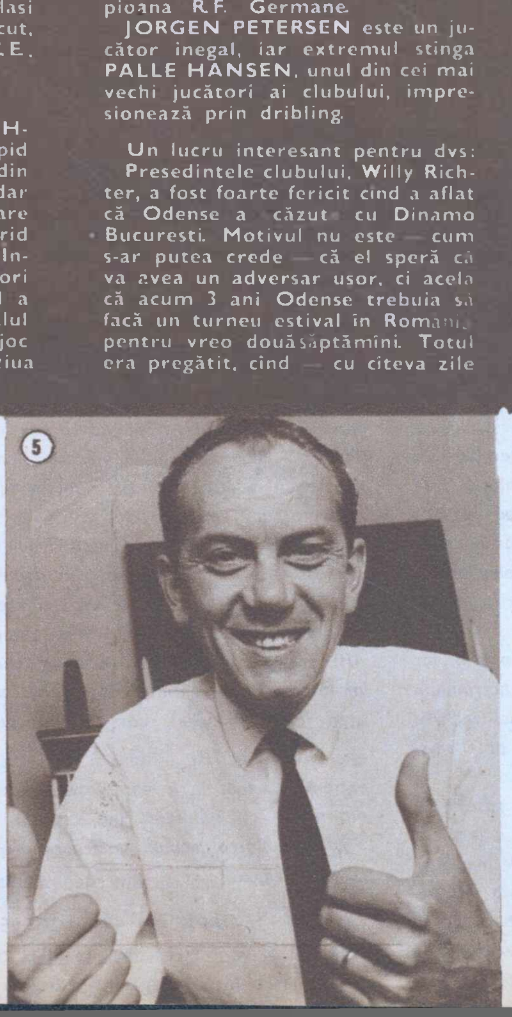
In Danemarca, campionat dispută sistem primăvara — to B. 1909 Odense este campi 1964, iar actualmente — după rile turului campionatului 1 se află pe locul 9 din 12 echi un total de 10 puncte din 11 j Precizez însă că de fapt O are 12 puncte, o victorie cu asupra echipei Erbjerg (de campioană a tării), nefiguri clasament, din cauza unui li Clubul Odense a contestat d care i-a răpit cele 2 puncte si să le recapete, ceea ce ar fi f important pentru pozitia precară pe care o ocupă clasament.

La ora cind vă scriu, juc danezi si-au incheiat vacanta continuă pregătirile. Echipa v tine 4 jocuri de pregătire pi 22 august, cind va incepe re campionatului.

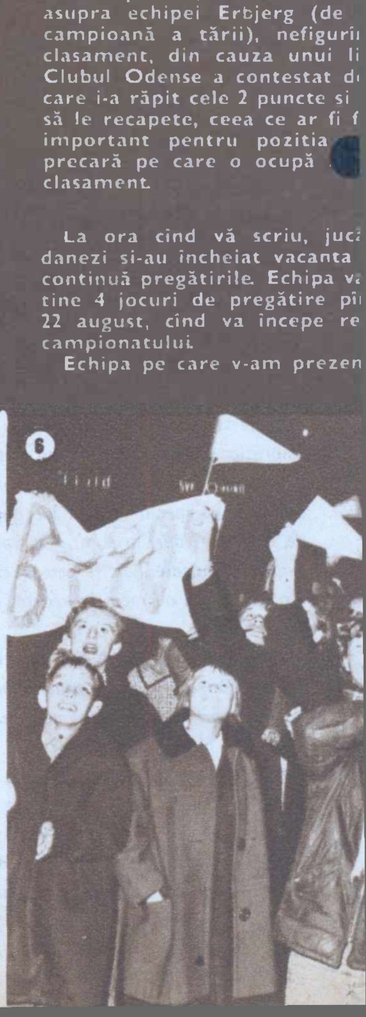
Echipa pe care v-am prezen

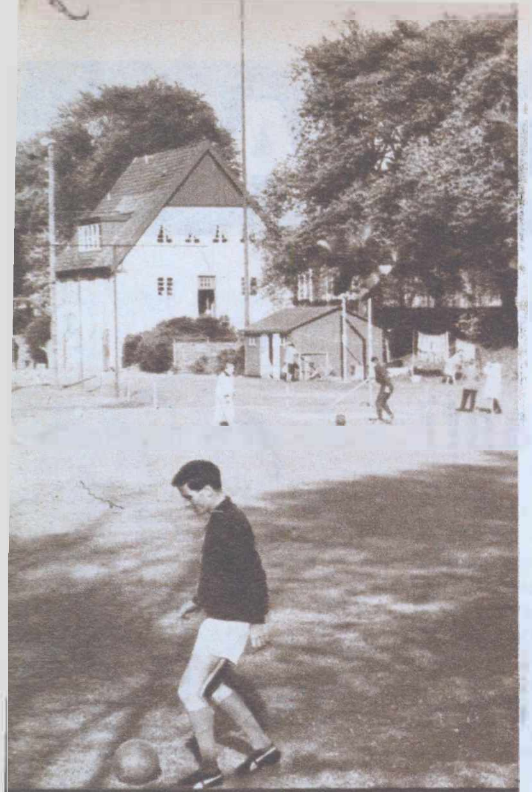
4

5

6

este formatia standard. S-ar putea ca ea să fie putin schimbată pentru meciul cu Dinamo. Poate va juca chiar tinărul Richter, fiul presedintelui clubului, care a plecat anul trecut de la această echipă.

Iată acum un «bilant» al internationalilor: A: Bruno Eliasen, Palle Kaehler, Leif Hartwig. B: Svend Aage Rask, Arne Hansen, Mogens Hästrup. Tineret: toti cei de mai sus au jucat si in echipa «sub 23 ani», plus Palle Hansen si Per Iacobsen.

Asadar, 8 din 11 jucători sint internationali, ceea ce inseamnă destul de mult pentru rutina formatiei.

PETER STORM
redactor de sport al ziarului
B.T. Odense

IN FOTOGRAFII:

1. «Odense» pe terenul său de antrenament.
2. Palle Kaehler in actiune.
3. Internationalul Leif Hartwig antrenindu-se. In fund: clădirea clubului.
4. Odense a cucerit titlul de campioană. Bucuria fiind generală, centrul inaintas Mogens Hastrup este felicitat de sotiile si logodnicele coechipierilor săi.
5. Noul antrenor Arnold Petersen incearcă un pronostic pentru jocurile cu Dinamo: «Unu la unu». Deci, al treilea joc».
6. Cea mai tinără dar si cea mai inflăcărată promotie de suporteri ai echipei daneze.

FIERARU UN TRIATLONIST DE TALIE MONDIALĂ

Istoria sportului cunoaşte destule exemple de sportivi multilaterali. E vorba în primul rînd de polivalenţii aceleiaşi ramuri de sport. Jesse Owens e unul din aceste strălucite exemple.

Cazurile de sportivi care să se impună în sporturi deosebite — bineînţeles la un nivel înalt — sînt însă mai rare. Vsevolod Bobrov, fotbalistul-hocheist sovietic, este unul din sportivii cu faimă în acest sens. Replica lui cehoslovacă Vlastimil Bubnik — de asemenea.

La noi, fotbalistul internaţional Flamaropol a jucat în acelaşi timp şi în echipa naţională de hochei. Astăzi, davis-cup-man-ul nostru Ion Ţiriac a făcut parte şi din lotul echipei de hochei la campionatele mondiale.

Şi totuşi, dacă întoarcem cîteva file de istorie, găsim cu ani în urmă un nume de sportiv care doboară toate recordurile celor mai sus citaţi. Acest nume este Al. Fieraru.

Fieraru a fost un excelent mijlocaş al echipei naţionale de fotbal şi al Venusului, ale cărui culori le-a apărat neîntrerupt în perioada 1930—1940. In echipa naţională a jucat de 11 ori.

A debutat ca internaţional la... Montevideo, în anul 1930, în cadrul primei ediţii a campionatului mondial. A jucat în ambele meciuri susţinute de echipa noastră: 3—1 cu Peru şi 0—4 cu Uruguay, care avea să cîştige titlul suprem, învingînd Iugoslavia în semifinală (6—1) şi Argentina în finală (4—2).

Deşi a avut un mare renume fotbalistic de-a lungul întregului deceniu 1930—40, cînd a fost considerat drept unul dintre cei mai tehnici fotbalişti ai vremii sale, numele lui Fredi Fieraru se leagă în primul rînd de o altă performanţă realmente ieşită din comun.

Fiind în acelaşi timp un talentat hocheist şi un valoros patinator artistic, Fieraru A PARTICIPAT la TREI CAMPIONATE MONDIALE ÎN TREI RAMURI DE SPORT DIFERITE:

FOTBAL: MONTEVIDEO, 1930.

HOCHEI: CAMPIONATELE MONDIALE DE LA BERLIN, 1930.

PATINAJ ARTISTIC — perechi: JOCURILE OLIMPICE DE LA GARMISCH PARTENKIRCHEN — 1936, locul XII din XXIII de perechi.

Fieraru a participat şi la alte ediţii ale «mondialelor» şi «europenelor» de patinaj artistic.

O altă cifră elocventă. Fotbalistul-hocheist-patinator a fost timp de 32 de ani consecutiv campion al ţării noastre la patinaj artistic. Ultima oară în anul 1957, la o vîrstă cînd alţii nu mai concurează de mult: 48 de ani.

Ca hocheist a debutat la Dragoş Vodă şi a continuat să joace la Metropola din Bucureşti.

După retragerea din activitatea competiţională de patinaj, Al. Fieraru a lucrat ca antrenor de patinaj artistic pregătind numeroşi copii.

El însă nu a abandonat total nici contactul cu fotbalul, unde e convins că mai are ceva de spus în calitate de antrenor. Bineînţeles că fostul adversar direct al marelui jucător uruguaian Andrade (de două ori campion olimpic şi o dată mondial) poate să împărtăşească foarte mult din bogata sa experienţă, mai ales tinerilor.

REPORTER

1. 21 iulie 1930. Uruguay—România 4—0 pe stadionul Centenario din Montevideo, în faţa a 108 000 de spectatori. Momentul primului gol marcat de Dorado în minutul 7. În poartă: Lăpuşneanu. În dreapta, Fieraru, uimit. Motivul uimirii? Golul a fost marcat prin reluarea unei mingi care depăşise linia de fund. O spune buletinul oficial al campionatului: «Le ballon qui franchit (n.a. care depăşi) la ligne de touche, (n.a. tuşa) fut pris par Dorado, qui marqua...» (n.a. a fost preluat de Dorado, care a marcat...). După cîteva minute, stupefacţia lui Fieraru va creşte, deoarece arbitrul chilian Warken nu va acorda un gol perfect valabil al lui Barbu. Deci, 0—1 în loc de 1—0!

2. Al. Fieraru evoluînd la patinaj artistic împreună cu Irina Timcic.

Cîte-a mai văzut, Dunărea, şi cîte mai ştie Dunărea asta a noastră, — cînd ar sta ea să le povestească pe toate!... încă din vremurile tulburi, de pe cînd pămîntul nu-şi aşezase încă neamurile-n graniţi hotărîte, roiau popoarele pe malurile ei atrăgătoare (A. Vlahuţă — România Pitorească).

Dar cîte nu ar avea de povestit Dunărea mai ales din clocotul ultimelor două decenii, cînd pe malurile ei oraşele au devenit de nerecunoscut, cînd s-au extins şantierele şi s-au înălţat fabrici şi uzine noi de o impunătoare măreţie. Şi cîte nu ar avea de povestit despre viaţa tineretului de pe pămîntul pe care-l scaldă, despre viaţa fericită pe care o trăiesc fiii României socialiste, muncind cu zîmbetul pe buze şi bucurîndu-se de binefacerile vieţii noi, printre care se numără şi cea a sportului.

În paginile care urmează vă prezentăm cîteva momente din viaţa sportivă nouă a oraşelor dunărene GIURGIU — OLTENIŢA — CĂLĂRAŞI.

G. ŞTEFĂNESCU

ITINERAR

Festival sportiv cu sute de participanţi

Mă aflam de o jumătate de oră la sediul Consiliului raional UCFS Giurgiu şi fără să fi stat încă de vorbă cu cineva a trebuit să-mi ascut creionul. Paginile cu însemnări se completau unele după altele. Un «du-te-vino» continuu, zeci de întrebări din partea a zeci de tineri şi tinere (soldate cu tot atîtea răspunsuri prompte, operative) şi convorbirile neîntrerupte la telefon aveau darul să lămurească pe oricine asupra cauzelor acestei atmosfere agitate din jur. La Giurgiu aveau loc manifestaţii sportive a căror amploare, păstrînd proporţiile, nu se deosebea cu nimic de atmosfera creată frecvent în Bucureşti în jurul marilor întîlniri internaţionale de atletism, cu sute de participanţi şi zeci de arbitri.

Trecusem pe carnet numele a aproximativ 20 de localităţi, programul şi locul de desfăşurare al cîtorva competiţii, nume de sportivi. În oraşul de pe malul Dunării, pe parcursul a numai două zile, urmau să se desfăşoare, nici mai mult, nici mai puţin, patru mari concursuri sportive: *faza regională a campionatului republican de atletism pentru juniori, junioare, seniori şi senioare; faza regională a campionatului republican de volei pentru juniori şi junioare; faza regională a campionatului republican de navomodele (ediţia a noua)*, precum şi *o întrecere amicală de box între reprezentativele oraşelor Giurgiu şi Olteniţa.*

Ca să nu inund rîndurile de faţă cu prea multe cifre, voi menţiona că numai pentru atletism şi volei sosiseră în localitate peste 350 de sportivi şi sportive. Reprezentanţi ai tuturor raioanelor regiunii Bucureşti, fără excepţie, au răspuns prezent la apel, iar pe teren am avut plăcuta surpriză să asist la cîteva dispute care ar fi încîntat, prin pregătire tehnică şi combativitate, pînă şi pe cei mai pretenţioşi tehnicieni şi spectatori bucureşteni.

Spaţiul restrîns nu-mi îngăduie să vă relatez mai pe larg aspecte de la acest impunător festival sportiv. Voi evidenţia doar cîteva rezultate şi anume: dubla victorie a lui Ilie Pană în probele de 800 şi 1 500 m, la care tînărul giurgiuvean a reuşit să amelioreze simţitor recordurile regionale (2:02,4 şi 4:14,1 faţă de 2:06,1 — un record regional datînd din 1958 şi 4:16,9 —1964), săritura în înălţime de 1,53 m — nou record regional de junioare II, junioare I şi senioare — realizată de Erica Stoenescu (16 ani — 1,72 m înălţime), absolventă a clasei a IX-a a Şcolii medii din Alexandria şi din nou săritura în înălţime de 1,60 m — nou record regional al lui Petre Şerban — 16 ani, al cărui record personal obţinut acasă, în curte, la săritura peste... «aţă», este de 1,70 m.

În fotografii: 1. Se anunţă programul pentru după-amiază. Atleţii sînt numai ochi şi urechi. 2. Cursa de 1 500 m. La conducerea plutonului: Ilie Pană. 3. Erica Stoenescu cere să i se ridice ştacheta la 1,53 m.

Tot pe drum, pe drum, pe drum...

DUNĂREAN

Navomodeliştii

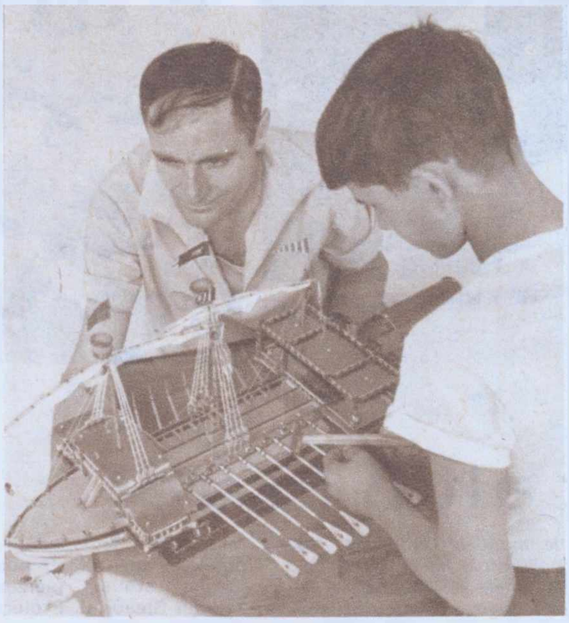
Cît a durat concursul de navomodele — faza regională a campionatului republican — ne-a fost imposibil să-i facem o fotografie maestrului sportului Th. Antoş. Pilota cu măiestria marinarului încercat o barcă, în goană după micuţele vele împinse de palele vintului. Th. Antoş are 66 de ani şi a devenit maestru al sportului în 1962, deci la 63 de ani. Fost marinar-pilot în marina comercială, azi pensionar, «moş Antoş» s-a dedicat navomodelismului din anul 1957, construind cu o neasemuită dibăcie miniaturi după vasele pe care le-a pilotat, le-a văzut, s-au de care a auzit numai. Printre altele el a construit un şlep grecesc, un iaht olandez din secolul al XVIII-lea şi, mîndria lui, un «pînzar» moldovenesc din secolul al XV-lea, aceasta pentru a nu mai aminti de autopropulsatele cu care a cucerit în două rînduri (1960 şi 1963) titlul de campion republican.

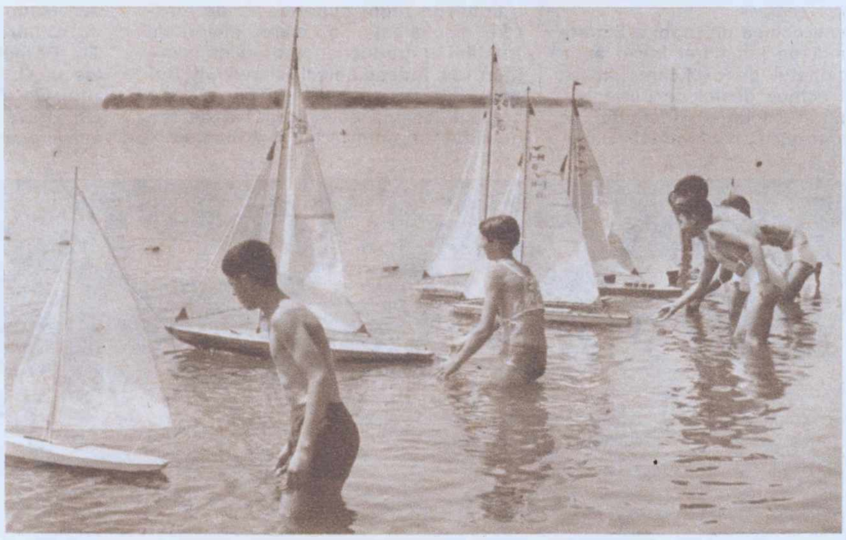
Th. Antoş, alături de un alt mare pasionat al navomodelismului, multiplu campion şi maestru al sportului Mircea Busuioc, profesor la cercul de aero-navo-racheto-modele al Casei Pionierilor din Giurgiu, întreţin aprinsă flacăra acestei discipline sportive ai cărei iubitori, dintre cei mai talentaţi, au ajuns astăzi constructori de nave veritabile.

De 7 ori consecutiv echipa reprezentativă a secţiei de navomodele a asociaţiei sportive «Cetatea» Giurgiu a cucerit titlul de campioană republicană şi cu siguranţă că şirul victoriilor nu va lua curînd sfirşit.

Schimbul de mîine este asigurat. Alături de cei 35 de sportivi clasificaţi, în secţie activează alţi 250 de tineri aero-navo-racheto-modelişti.

În fotografia de sus: prof. Mircea Busuioc, alături de un elev al secţiei, studiază macheta unei galere din jurul anului 1370, construită chiar de profesor. *În ilustraţia de jos:* start în proba de vele în cadrul fazei pe regiune a campionatului republican de navomodele.

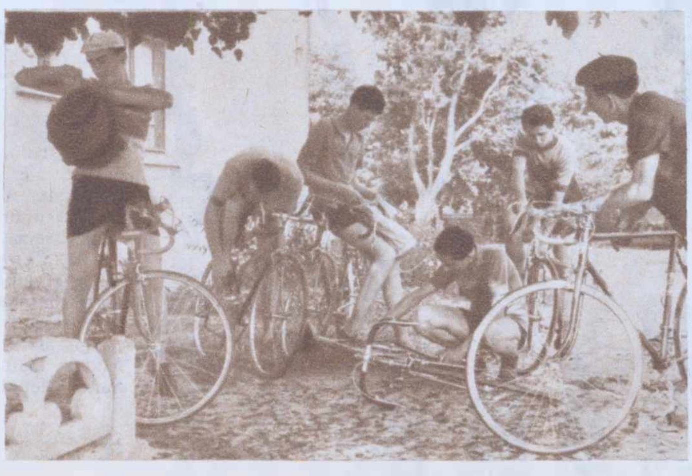

Cînd am aflat că în zorii zilei a doua a frumoaselor întreceri sportive de la Giurgiu cicliştii localnici vor pleca «pe roţi» pînă la Bucureşti, pentru a lua şi ei startul într-un mare concurs — campionatul republican de contratimp-perechi, am cam dat din umeri. Nu e uşor să pleci cu noaptea-n cap, să pedalezi 60 de km cu puţin timp înainte de startul uneia dintre cele mai importante competiţii, iar după alergarea de campionat să te întorci acasă, tot pe roţi, alţi 60—70 km.

Într-adevăr, duminică 27 iunie, la ora 4,30, un grup de 4 ciclişti, însoţiţi de instructorul voluntar *Viorel Gavrilă* (tinichigiu — 42 de ani) au plecat din Giurgiu la Bucureşti, pe roţi. În fotografia din dreapta, fotoreporterul nostru a surprins un moment al ultimelor pregătiri înaintea plecării cicliştilor spre Bucureşti. De la stînga la dreapta: *N. Anghel, Gh. Sima* (în cele din urmă, fiind înscris şi la probele atletice, Sima s-a răzgîndit şi a rămas în Giurgiu), *G. Lucian, N.Mărgărit* (jos), *M. Nicolae* şi *Viorel Gavrilă* — instructorul voluntar. În fotografia din stînga, aceiaşi ciclişti, alături de instructorul voluntar, plus ciclistele *Domnica Paraschiva* şi *Doina Gavrilă*, a doua zi după campionat, la antrenament! Iată de ce sîntem convinşi că, deşi rezultatele de astăzi nu strălucesc, cele de mîine nu vor întîrzia să stîrnească admiraţie. Acum trei ani, tot de pe meleagurile acestea a pornit cu bicicleta prin arătură campionul de astăzi, *Vasile Burlacu*.

Fotocritica

Orice,

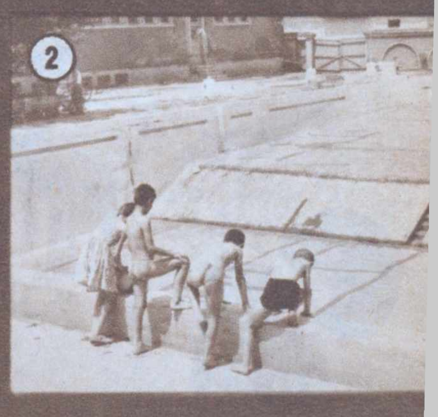
numai nataţie nu!

O să vi se pară poate curios, dar la Giurgiu, oraş dunărean, nataţia este disciplina sportivă cea mai vitregită.

Din cele 29 de asociaţii sportive ale raionului, una singură, «Cetatea» Giurgiu, are o secţie de nataţie afiliată la federaţia de specialitate. În rest, orice în afară de nataţie. Cît priveşte singura secţie de nataţie din raion, aceasta cuprinde doar 9 sportivi şi 6 sportive legitimate. O să fiţi poate tentaţi să spuneţi: puţini, dar buni... Nici măcar atît! Din cei 15 înotători legitimaţi, nici unul nu are categoria a doua de clasificare, ca să nu mai vorbim de categoria întîia sau de maeştri.

Nu le place giurgiuvenilor să înoate? Este suficient să ieşi pe malul apei, ca să te convingi că nu-i de loc aşa. Înotători, cu sutele! I-am surprins plonjînd în apă de pe pontoane, din bărci (foto 1) şi organizînd între ei chiar şi concursuri. Dar, în mod organizat, nimic! La Giurgiu există chiar şi un bazin de înot, dar e părăsit (foto 2). Pînă cînd va mai dăinui oare această intolerabilă stare de lucruri?

URMARE ÎN PAGINILE 14—15

ITINERAR

1

2

Într-un an cît altul în trei

La asociaţia sportivă a Şantierului naval Olteniţa fotbalul este copilul alintat şi nu-l vom mai răzgîia şi noi. În treacăt vom aminti că harnicii constructori navali şi-au văzut cu ochii marele vis: *echipa de fotbal în categoria C a campionatului republican.* În clasamentul recent definitivat al campionatului regional echipa Şantierului s-a clasat pe primul loc, avînd un avans de 8 puncte faţă de a doua clasată (Chimia Tr. Măgurele): 26 18 7 1 54:11 = 43.

Deci, aşa cum am promis, lăsăm fotbalul de o parte, iar în continuare să vorbim de un fiu mai mărunţel, dar care creşte voinic şi frumos: rugbiul.

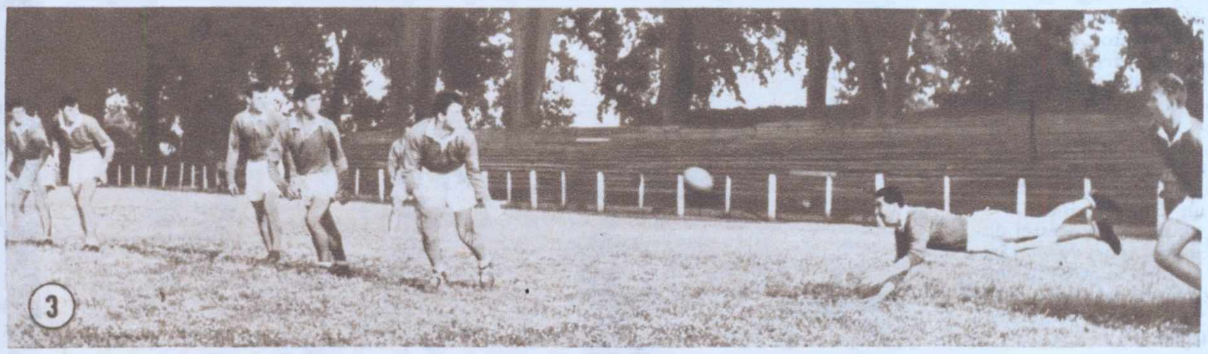
Actul de naştere i-a fost semnat în anul 1960, iar în anul 1961 a prins să crească: «într-un an cît altul în trei». Pedagog: tînărul inginer Anton Dihore (27 de ani), fost jucător de rugbi la Ştiinţa Galaţi.

«Nu mi-aş fi închipuit că la şantier, unde fotbalul era şi este pe buzele tuturor, să pot înjgheba o echipă de rugbi — ne spunea inginerul Dihore. *Am fost şi sînt însă mult sprijinit. Conducerea şantierului, organizaţia de partid de sindicat, cu toţii s-au arătat binevoitori, iar un grup de muncitori entuziaşti, foşti elevi ai Şcolii profesionale de ucenici de pe lîngă Uzinele «23 August» — care mai văzuseră, iar o parte dintre ei chiar jucaseră rugbi — ni s-au alăturat, întărind simţitor echipa».*

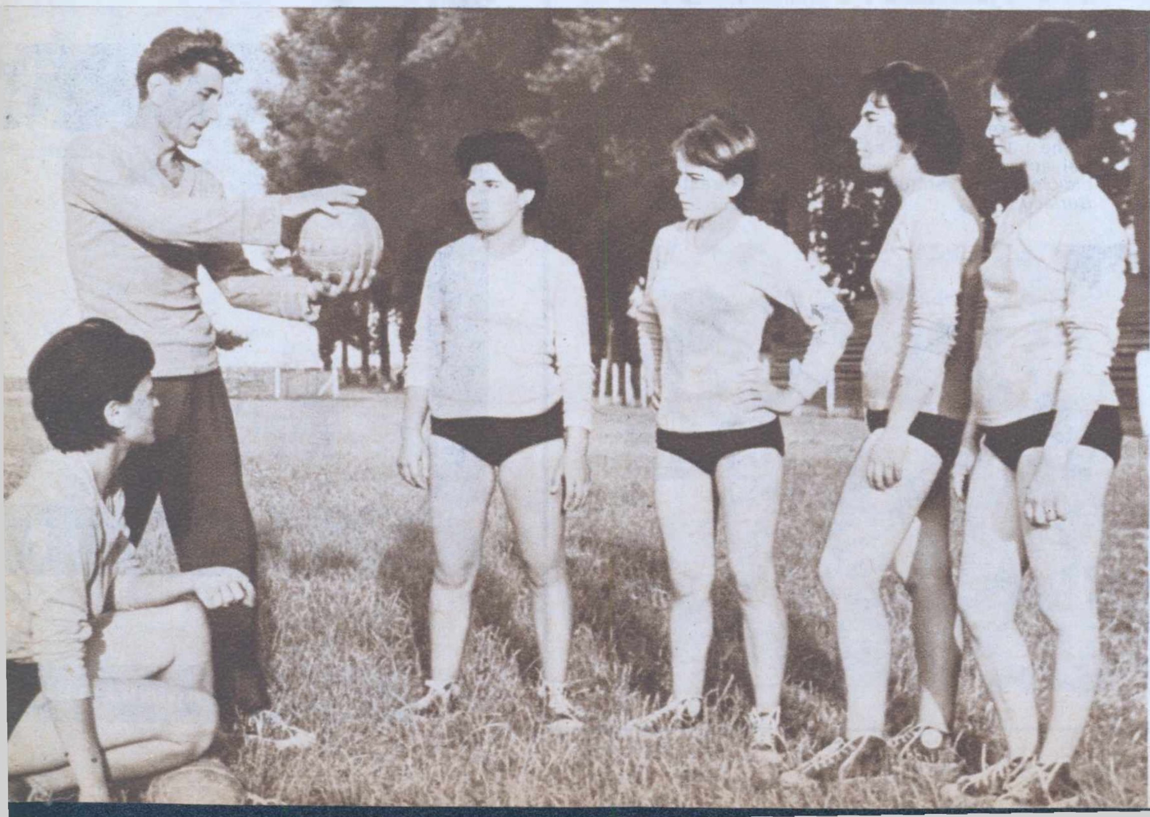
În prezent, echipa de rugbi a Şantierului se află pe locul trei într-o serie din campionatul de calificare. Acasă a întrecut echipe destul de puternice, ca Dinamo II-Bucureşti, Institutul de ştiinţe economice, «Colorantul»-Bucureşti, iar în deplasare — Institutul de petrol şi gaze din Bucureşti. A făcut meciuri strînse, pierzînd la limită: 3—6 cu Steaua II, Proiectantul, Clubul sportiv şcolar etc.

Lotul de rugbi cuprinde 22 de jucători disciplinaţi, în mare majoritate fruntaşi în producţie, ca de pildă ascuţitorul N. Ionescu, electricianul Gh. Roman, electricianul T. Bălan etc. În prezent, echipa este pregătită de neobositul antrenor Grigore Aman, economist, care, grijuliu faţă de schimbul de mîine al rugbiului din Olteniţa a alcătuit şi o echipă de juniori cu un lot de 30 de copii.

În fotografii: 1. M. Ionescu, A. Dihore şi Gh. Roman, pe şantier, la terminarea lucrului. 2. *ECHIPA SENIORILOR. Rîndul de sus, de la stînga la dreapta:* I. Decu, Al. Mititelu, Gh. Roman, I. Iordache, A. Dihore, Gh. N. Voicu, Al. Stan, Th. Pometcu. *Rîndul de jos:* M. Niculescu, C. Scripcaru, S. Florea, M. Viziriu, Gh. Ţugui, N. Ionescu, D. Apostol, Gh. Pavelescu. 3. O fază de la un antrenament.

3

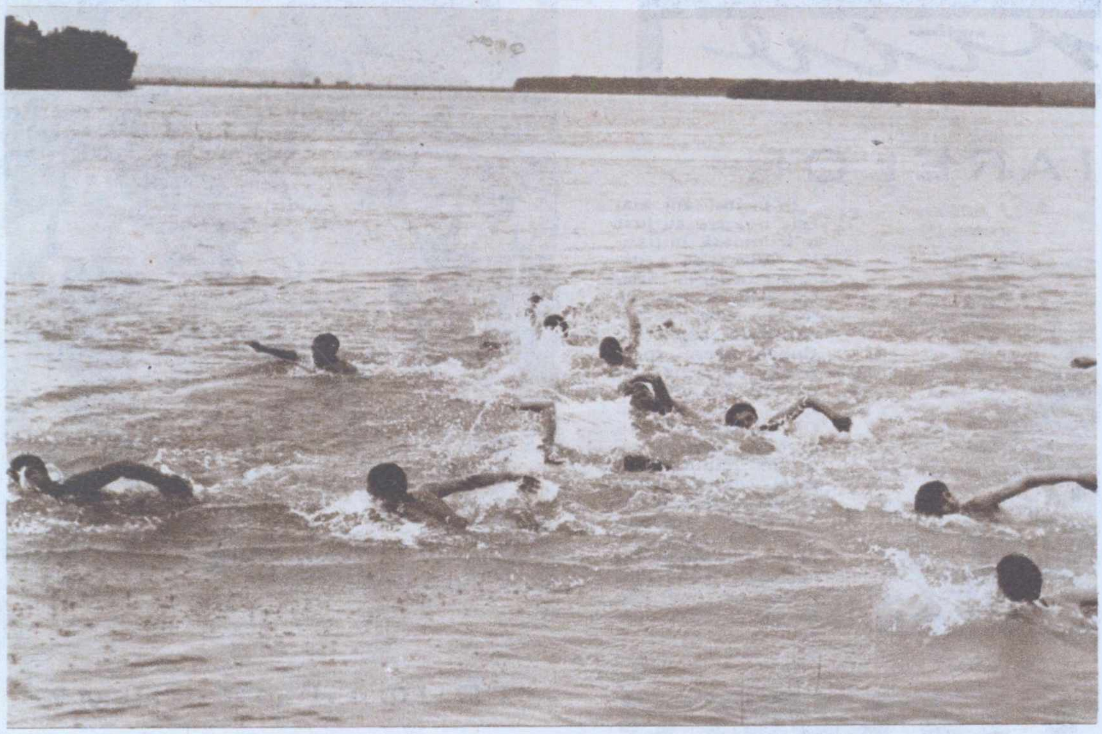
Cele mai tinere echipe

Handbalul şi voleiul-fete sînt cele mai tinere echipe ale asociaţiei sportive «Şantierul naval Olteniţa». Abia au fost înfiinţate, ca urmare a traducerii în fapt a angajamentului luat de consiliul asociaţiei sportive în cinstea celui de al IX-lea Congres al partidului.

La handbal, echipa este pregătită de instructorul voluntar, Victor Dumitru (muncitor lăcătuş), pe care îl puteţi vedea în fotografia noastră din stînga, alături de o parte dintre tinerele lui eleve: Mioara Găină, Nina Vetrineanu, Amelia Ahmet, Sanda Sleucă şi Livia Isar (de la stînga la dreapta).

…UNĂREAN

CĂLĂRAŞI

Aşa nu mai merge...

Achim Ioniţă — tehnician la Consiliul orăşenesc U.C.F.S. Călăraşi — are două mari pasiuni: înotul şi handbalul. De amîndouă se ocupă în egală măsură şi nu există antrenament sau concurs, fie la handbal, fie la nataţie, de la care Achim să lipsească. Zilele acestea, de pildă, poate fi întîlnit aproape în fiecare dimineaţă pe malul canalului Borcea, urmărind febril antrenamentele unui lot de aproximativ 50 de înotători, care se pregătesc pentru tradiţionala competiţie: cursa de mare fond pe Dunăre a regiunii Bucureşti.

Pînă în urmă cu doi ani înotătorii călărăşeni, nu dădeau prea mare importanţă acestei competiţii. Şi nu pentru că nu i-ar fi interesat. Dimpotrivă. Dar într-atît se obişnuiseră să domine ei această întrecere, încît nu concepeau că s-ar putea ivi altcineva, din alt raion, ca să le strice socotelile. Fraţii Dinescu (Alexandru şi Dorel) — ca să nu mai amintim şi de alţii — şi-au împărţit 4 ani consecutiv primul loc în cursa de mare fond. Iată însă că în 1963 s-a ivit «acel altcineva»: Ion Ionescu din Răcari, care, fără «jenă», a smuls din miinile călărăşenilor primul loc la ultimele două ediţii ale acestei întreceri.

Timp de doi ani înotătorii din Călăraşi au acceptat înfrîngerea. Aşa însă nu mai merge. O tradiţie nu poate fi înfrîntă cu una cu două. Călărăşenii nu mai vor să se mai dea bătuţi nici în ruptul capului. Este hotărîrea antrenorului Achim Ioniţă, ca şi a inotătorilor fondişti N. Faur, Gh. Stanciu, V. Stan şi C. Lazareti — *de la stînga la dreapta, în fotografia de jos* — care, alături de alţi înotători fruntaşi, parcurg zilnic aproximativ 8 km în vederea marii întreceri de la 7—8 august.

În fotografiile de sus. În stînga: străbătînd cei 8 km în antrenament pe canalul Borcea; în dreapta: startul unei noi serii într-o cursă de antrenament.

Emoţii pentru 13—15 august

Tinerii handbalişti din Călăraşi — întreaga echipă este alcătuită din elevii aceleiaşi clase (a IX-a) a şcolii medii din localitate — aşteaptă zilele de 13, 14 şi 15 august cu justificate emoţii. În acele zile, la Bîrlad, vor avea de înfruntat formaţiile de juniori ale Clubului Sportiv Şcolar şi Dinamo din Bucureşti şi Rafinăria Teleajen (Ploieşti), alături de care s-au calificat în turneul final pentru desemnarea echipei campioane republicane la handbal-juniori.

În 1965, handbaliştii din Călăraşi au înregistrat frumoasa performanţă de a fi dubli campioni regionali: în campionatul republican de juniori şi în campionatele republicane şcolare. În etapa de zonă a campionatului republican, disputată la Constanţa, inimoşii elevi dintr-a IX-a au întrecut Şcoala sportivă din Constanţa cu 19—16, iar în al doilea meci au învins Şcoala sportivă din Sibiu, cu 12—10, obţinînd astfel şi calificarea pentru turneul final. Iată, în fotografia de sus, echipa performeră. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Fl. Vasilescu, D. Constantin, G. Losleanu, A. Ioniţă (antrenor), I. Rotaru, S. Hamuraru, M. Dragomir. Rîndul de jos: I. Deculescu, M. Aurel. Jos, o fază de la un antrenament.

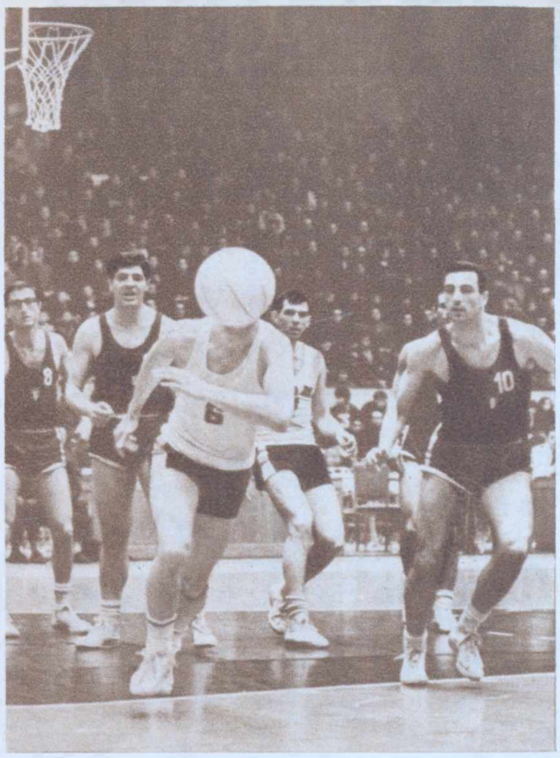
Fotografii de AUREL NEAGU

MAGAZIN sportiv

CUPELE ZIARELOR

În ultimii ani, ziarele noastre au luat o frumoasă inițiativă. Aceea de a decerna cupe, la sfîrșitul campionatului de fotbal, celor mai bune echipe și sportivi. Cupele presei sportive — cea a ziarului «SPORTUL POPULAR» și cea a revistei «SPORT» — au revenit, prima, formației Rapid București, cea mai bună echipă a competiției exceptînd campioana, iar a doua, fotbalistului Mihai Ionescu (Petrolul Ploiești), cel mai bun portar al campionatului.

TRUCAJ DE FILM?

Nu! O simplă întîmplare a dat naștere acestei fotografii care ne amintește de aparițiile ciudate ale unuia dintre eroii romanelor lui Wells. Dar, în cazul de față nu este vorba de «Omul invizibil» ci doar de o fază de baschet din campionatul URSS devenită interesantă prin... originala «ispravă» a mingii.

MODĂ OLIMPICĂ

Viitoarele Jocuri Olimpice din Mexic nu-i preocupă numai pe sportivi. Creatorii de modă sînt cuprinși și ei de... febra întrecerilor și, în consecință, au și lansat unele modele. În America, de pildă, actrița Dorothée Blanc a prezentat acest original costum olimpic. Nu am putea spune cu siguranță dacă la centură poartă un pistol pentru starteri, dar, trebuie să recunoaștem, imaginea în general nu te îndeamnă de loc... s-o iei la fugă.

FORȚĂ ȘI GRAȚIE

I-ați recunoscut pe cei trei din fotografie? Poate că da. În orice caz ca să nu mai existe nici un fel de dubiu, să facem prezentările: în stînga, maestra emerită a sportului Ella Constantinescu, în dreapta, Catrinel Folea, iar la mijloc, campionul olimpic și recordmanul mondial de haltere Leonid Jabotinski.

Renumitul halterofil e gata să le ridice ca pe un fulg pe cele două sportive care, fără îndoială, constituie o «povară» agreabilă față de sutele de kilograme... neînsuflețite cu care are de-a face în fiecare zi.

Fotografia a fost făcută recent la Viena, cu prilejul sărbătoririi ziarului austriac Volksstimme, la care au fost invitați și o serie de sportivi cunoscuți.

O amintire plăcută în albumul de fotografii. Nu te fotografiezi zilnic alături de un campion olimpic. Dar nici Jabotinski nu are prilejul să fie surprins la tot pasul de obiectivul fotografic în compania a două sportive atît de drăguțe...

Fără cuvinte

Desen de **C. CIOSU**

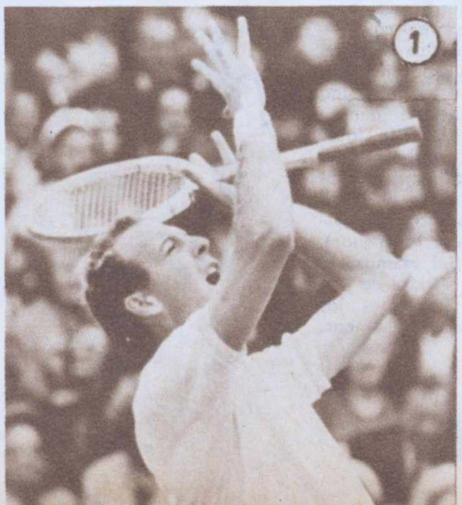
ACESTA A FOST WIMBLEDON 1965...

S-a tras cortina și peste ediția Wimbledon—1965, cu învingători și învinși, cu aspecte inedite și întîmplări obișnuite, cu bucurii și necazuri...

Iată-l de pildă pe australianul Fred Stolle (foto 1) manifestîndu-și dezolarea la ratarea unei mingi în timpul finalei, pe care și-a disputat-o cu compatriotul său, Roy Emerson, și pe care a pierdut-o. Ce să-i faci! Există un singur cîștigător la simplu bărbați...

Aceeași «soartă» a împărtășit-o și brazilianca Maria Bueno, care a cedat în finală australiencei Margaret Smith. Înfrîngerea însă n-a afectat-o prea mult și, precum se vede în fotografia 2, ea încearcă... să uite.

În sfîrșit, în fotografia 3, o concurentă care n-a sperat să se numere printre protagoniste, dar a reușit în schimb să se afirme pe tărîmul șicului în modă și al tinereții: americana Carol Anne Castell, în vîrstă de 20 de ani.

1

2

3

FLOYD PATTERSON și MACHIAJUL

Floyd Patterson, fost campion mondial de box la toate categoriile deține un secret încă de acum doi ani și jumătate, de cînd a suferit o înfrîngere din partea lui Sonny Liston. De atunci, el a angajat un machieur cu un salariu de 3 000 de dolari anual, pe care-l ia cu el la fiecare meci de box. În caz de înfrîngere machierul îi schimbă lui Floyd Patterson înfățișarea, pentru ca acesta să se poată strecura prin public fără a fi recunoscut.

LA STRAHOV SI SPORTOVNI HALE...

Luna trecută, viața sportivă praghezá a fost dominată de un important eveniment: finalele celei de a III-a ediții a Spartachiadei Cehoslovaciei. Patru zile, pe cele șase hectare ale dreptunghiului de la Strahov, peste 700 000 de spectatori, amatori de gimnastică, au urmărit entuziasta întrecere a celor 190 000 de finaliști (în fotografii). Frumusețea compozițiilor realizate de numeroasele ansambluri ale copiilor, tineretului și sportivilor s-a conjugat armonios cu regia muzicală, cu varietatea și coloritul costumelor.

Manifestare sportivă de proporții, Spartachiada Cehoslovaciei a fost completată cu numeroase alte acțiuni culturale și sportive. În diferite săli din Praga s-au desfășurat concursuri de folclor și întreceri artistice ale formațiilor de amatori. Punctul de atracție al programului l-au constituit însă «serile prieteniei» La Sportovni Hale, acolo unde cu un an în urmă hadbaliștii români au cucerit titlul de campioni ai lumii, a răsunat — în zilele finalelor — nemuritoarea Rapsodie enesciană. Apoi, in aplauzele a peste 10 000 de spectatori și-au făcut apariția sportivii români participanți la această manifestare: 40 de gimnaști și gimnaste, studenți ai Institutului de Cultură Fizică din București. Inpresionantă, prin conținutul și execuția sa, suita de exerciții ale sportivilor noștri a fost repetată în zilele următoare cucerind de fiecare dată aplauzele spectatorilor prezenți în tribunele de la Sportovni Hale.

NINO BENVENUTTI CAMPION MONDIAL!

Privind fotografia, desigur că l-ați recunoscut pe fostul oaspete de acum cîțiva ani al ringurilor noastre, italianul Nino Benvenutti. Dacă este necesară totuși o precizare, s-o dăm: al doilea din dreapta.

Ștefan Cojan și, mai ales, Șerbu Neacșu, care a pierdut de puțin, la puncte meciul susținut cu Benvenutti, poate că au urmărit excepționala carieră, pe care fostul lor adversar avea s-o facă trecînd la profesionism: victorii pe toată linia. Nici o înfrîngere! Și, nu de mult, învingîndu-l, prin K.O. în repriza a III-a, pe compatriotul său Mazzinghi, Benvenutti a devenit campion mondial la categoria mijlocie-juniori.

INFIRMIERELE... ZBURĂTOARE

27 de infirmiere care lucrează în spitalele din Londra, fiind pasionate de sporturile aviatice, au hotărît să înființeze un club pe care l-au numit «Clubul de zbor al infirmierelor londoneze». Nu de mult, la Redhill, ele au și început instructajul. Interesant este însă faptul că tinerele începătoare în ale zborului nu au avut încredere în.. instructori bărbați. În consecință, ele au apelat la serviciile Asociației britanice a femeilor piloți. Membrele asociației, măgulite de această apreciere, au acceptat să le inițieze în tainele zborului și în prezent, colaborarea dintre profesoare și eleve este foarte bună.

În fotografie, o parte din viitoarele infirmiere-pilot scoțînd din hangar un avion-școală.

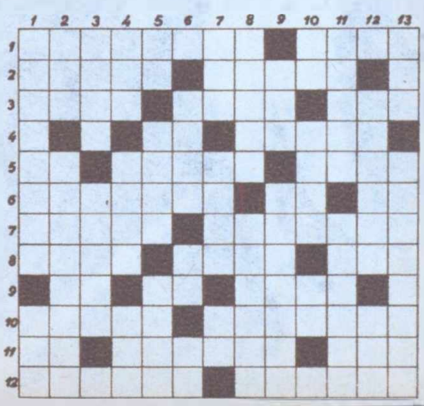
CUVINTE ÎNCRUCIȘATE — BOX

ORIZONTAL: 1) Jocul lor este mult apreciat de boxeri — Rezultat sportiv. 2) Boxeri de categorie mică — Așa cum sînt boxerii în mișcări. 3) Reuniune pugilistică — Stăpînește înaintea meciurilor pe boxeri — oraș în Japonia. 4) Gîju-Otvos — A obținut prima noastră medalie olimpică de aur la box (Melbourne 1956). 5) Bile! — Cu ea nu dorește nici un boxer să facă cunoștință — Cunoscut antrenor de fotbal. 6) Pronumele unei cunoscute atlete din țara noastră — Seu! — Prezente la club! 7) Lovitură laterală — Plasată mai într-o parte. 8) Boxer care a cucerit prima noastră medalie olimpică de argint la box (Helsinki 1952) — Dar — Cîmp semănat. 9) Traian Ogrinjanu — La capăt de hotar! — Deci (lat.) 10) Categorie la box — Boxer care a cucerit medalia de bronz la ultima ediție a campionatelor europene. 11) Măsură de suprafață — Pe baza celor notate în foile de concurs ale arbitrilor se acordă decizia într-un meci de box — Diminutiv masculin. 12) Unul care vorbește tare, aspru — «Deschisă» uneori de loviturile dure la cap.

VERTICAL: 1) Boxer — Fruct cu care este comparat un boxer «bătut» zdravăn. 2) Deschisă la urmă! — Cea cu mănușa deschisă nu este permisă de regulament. 3) Loc de odihnă în ring — Format din lițe. 4) Curelușă de meșină — Categorie pugilistică — Căpitan (abr.) 5) Animale domestice — Bătut la început și la sfîrșit de repriză — A răsuna prelung. 6) Rîu și regiune în Australia — Zece! — Net! 7) Din cînd în cînd — Rîu și lac în Scoția — Se caută în carul cu fîn. 8) A-și ajunge adversarul într-o întrecere — Substanță concentrată. 9) În acest loc — Trage cu pistolul pe stadion. 10) Scule! — Cunoscut antrenor bucureștean — În goană. 11) Un alt boxer român care a cucerit medalia de bronz la ultima ediție a campionatelor europene — Lungimea brațelor unui boxer. 12) Luată în pumni! — Infern. 13) Bătăioși — A renunța la luptă.

Cuvinte mai puțin cunoscute: UMI — EARN — ERGO — TODD.

V. Gh. DUMITRU
— București —

ARUNCAREA GREUTĂȚII

Mica enciclopedie SPORT

James Randel Mattson, «gigantul din Texas», a devenit o celebritate a lumii atletice în acest an. În vîrstă de numai 20 ani, studentul în anul II al Universității din Texas a reușit ca în numai 4 ani să ajungă în vîrful piramidei mondiale, fără ca ultimul său record de 21,51 m să reprezinte limita posibilităților sale. În 1960, la numai 15 ani aruncă 14,93 cu o greutate de 6 kg iar în 1961, 17,02 cu aceeași greutate. La numai 17 ani, în 1962, reușește 19,68 cu o greutate de 6 kg și 17,02 cu cea de 7,257 kg. Un an mai tîrziu obține 18,44 și, totodată, prima selecționare în echipa de atletism a țării sale. Anul 1964 reprezintă consacrarea definitivă. La Tokio îl conduce pe marele favorit Dallas Long, reușind 20,20, rezultat cu care se clasează al 2-lea, după Long, care a realizat 20,33 — record olimpic.

Anul 1965 îl găsește pregătit pentru asaltul recordului mondial și al celor «70 picioare» (21,33 m). Chiar în prima zi a anului obține 19,17 apoi — la 27 februarie — 20,33, record personal. În luna martie concurează de 4 ori, reușind consecutiv 19,99 — 19,40 —19,43 — 20,13. La 2 aprilie — 20,04, iar o zi după aceasta — 20,65, la numai 3 cm de recordul lui Long. Era clar pentru toată lumea că recordul va cădea. Cel mai grăbit a fost chiar Mattson, care, 6 zile mai tîrziu, a reușit primul său record mondial: 20,71 m. Urmează o serie de alte 3 concursuri, în care aruncă 20,44—20,08—19,49, pentru ca în ultima zi a lunii aprilie, la Austin, să fie primul om care reușește o aruncare de peste 21 m: 21,05 m, realizată din a doua încercare. De remarcat că la acest concurs a participat accidentat la genunchi. În plus, ca o curiozitate, trebuie menționat faptul că suprafața cercului din care a aruncat era din oțel.

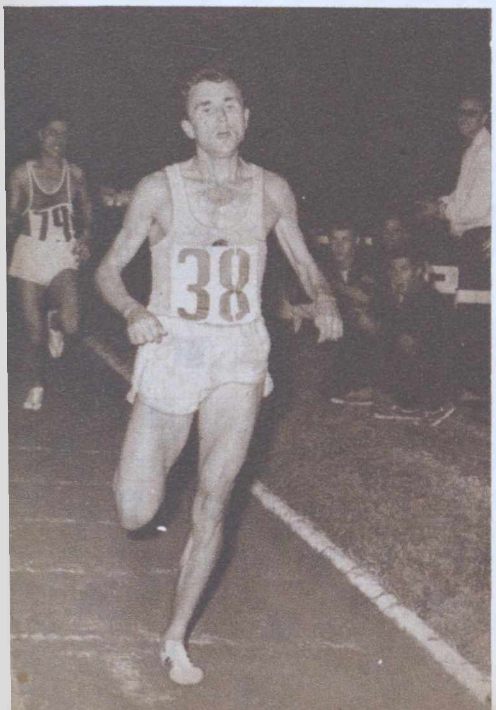
În sfîrșit, la 8 mai, la College Station, își realizează al doilea obiectiv: depășirea graniței celor 70 de picioare, reușind un senzațional 21,51 m cu o și mai senzațională serie: 20,95 — 21,51 — 20,64 — 21,12 — 20,84 — depășit!

Aceasta este cariera sportivă «meteorică» a lui Mattson.

De la Ralph Rose, primul recordman mondial cu 15,54 m în 1909 și pînă la Mattson, drumul a fost lung și presărat cu figuri care de care mai reprezentative, unele prin performanță, altele prin asemănarea cu giganții din povești.

Primul «peste 17 m» — Jack

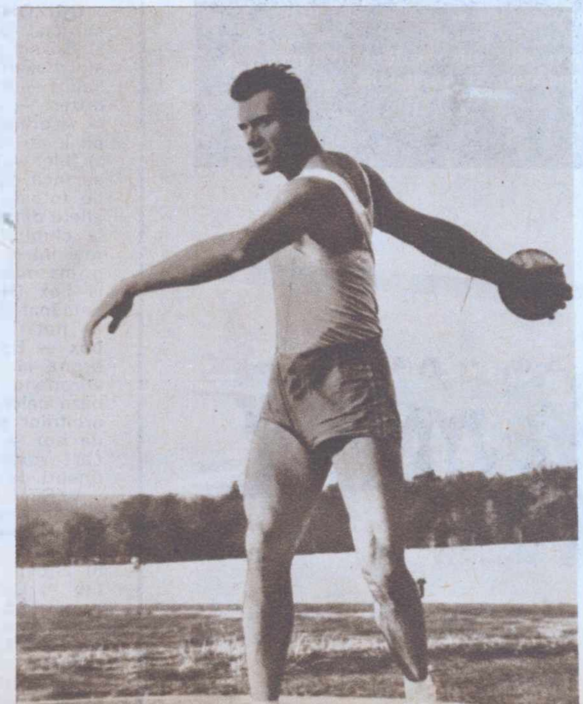
PERFORMERI MONDIALI 1965

Jazy — Clarke 2—0!

Atlet de mare valoare, Jazy a reușit în ultimii ani două recorduri mondiale (la 2 000 m: 5.01.4, 3 000 m: 7.49.2) și mai multe europene (1 500 m: 3.37.8; 2 mile: 8.29.6), cele mondiale constituind și recorduri europene. Deși cu performanțe de prim rang, el nu s-a clasat la Olimpiadă nici în 1960, nici în 1964, pe locul întîi, fiind totdeauna eclipsat de un Elliot, Schul.

Anul acesta, Jazy pare pus pe fapte mari. Ultimele sale rezultate (doborîrea recordului mondial al lui Snell la 1 milă: 3.53.6 și a celui european la 5 000 m: de 3 ori de la 13.34.4 la 13 : 27.6 îl arată în culmea gloriei. Turneul lui Clarke în Europa i-a dat posibilitate lui Jazy să obțină două victorii strălucite în compania lui «Ron». La Melun, Jazy doboară recordurile la 2 mile cu 8 : 22,6, iar în trecere la 3 000 m — 7 : 49,0. Cîteva zile mai tîrziu, la Helsinki, Jazy realizează o victorie senzațională în proba de 5 000 m în fața lui Clarke, reușind și un nou record european — 13:27,6. Michel (29 de ani, 1,76 m, 66 kg) este în culmea gloriei. Forma sa actuală îi va permite să-și îmbunătățească încă performanțele. Intenția lui este desigur să ajungă la «recordul» lui Gunder Hägg, adică să-și apropie toate recordurile mondiale de la 1 500 la 5 000 m, în metri și în yarzi.

DANEK revine !

Cînd în 1964, din micul orășel ceh Turnov, se anunța că Ludvik Danek dobora recordul mondial, realizînd 64,55, lumea atletică punea sub semnul îndoielii acest rezultat, deși, în același an, el a aruncat în 9 concursuri peste 61 m. Paradoxal, deși al 2-lea discobol se afla la aproape 2 m în urmă, totuși, la Tokio, nici Danek nu avea să cucerească titlul olimpic. Experiența olimpică a lui Oerter și-a spus cuvîntul pentru a 3-a oară.

Și iată că în acest an americanii și-au invitat «rivalul» să evolueze în S.U.A. Danek a confirmat cum nu se poate mai strălucit valoarea sa deosebită, aruncînd 64,33 și întrecînd — cu excepția lui Oerter — toată elita aruncătorilor americani, dintre care 5 au aruncat în acest an peste 60 m. Recordul mondial este în pericol. Danek (28 ani, 1,93 m — 103 kg) prezintă garanția îmbunătățirii propriului record.

Torrance — reprezintă şi prima figură, fiind cel mai «mare» dintre recordmanii probei. Acest colos pe lingă care chiar Mattson păleşte, măsura 2,04 şi cintărea 135 kg. (Mattson: 2,00 m şi 118 kg). Şi totuşi, Torrance reuşeşte numai 17,40 m, şi nici măcar cu un titlu olimpic nu se poate mîndri, deşi e mare favorit în 1936 la Berlin.

A doua personalitate din istoria probei este James Fuchs, care aruncă de mai multe ori peste 18 m, dar... numai la antrenament, nereuşind oficial decît 17,95. Nici el nu cucereşte medalia de aur la Jocurile Olimpice, deşi atît în 1948 cît şi în 1952 era principalul favorit.

Urmează «era Parry O'Brien». Acesta revoluţionează tehnica prin plecarea cu spatele spre direcţia de aruncare şi reuşeşte să devină o celebritate atît prin performanţele sale cît şi prin longevitatea sa deosebită, 3 medalii olimpice, dintre care 2 de aur în 1952 şi 1956, 11 recorduri mondiale doborîte, primul aruncător peste limita celor 18 m, iar din 1956 şi peste cea de 19 m. Numele său stimulează şi pe alţii, dintre care William «Bill» Nieder şi Dallas Crutcher Long se detaşează evident: primul reuşeşte să cucerească locul I la Jocurile Olimpice de la Roma, înaintea lui O'Brien fiind totodată şi primul peste graniţa celor 20 m; cel de al doilea reuşeşte 4 recorduri mondiale şi cucereşte un titlu olimpic la Tokio. Toţi prezintă un fizic deosebit: O'Brien: 1,90 m — 111 kg, Nieder: 1,90 m — 106 kg, Long: 1,93 m — 118 kg.

Unde ne vom opri este greu de spus. Nu ştim nici măcar unde se va opri Mattson. Marele său rival Dallas Long — care se pare că a abandonat lupta cu acest colos — declara recent:

Sînt convins că Mattson va arunca 73—74 picioare (22,25—22,55 m). Are 118 kg, însă cred că poate ajunge la 125 kg, fără a pierde din viteză. Talia sa constituie un avantaj decisiv. Ajutat de lungimea excepţională a braţelor sale, el şi-a mărit considerabil potenţialul. În plus, are o forţă în pumn şi în degete fantastică. Poate să-şi adjudece şi recordul mondial la aruncarea discului, devenind astfel primul deţinător concomitent al celor 2 recorduri».

Declaraţia trebuie completată cu faptul că la disc Mattson a reuşit 61,41 m în acest sezon, iar la 100 m, în ciuda greutăţii mari, a «mers» 11,2 sec.

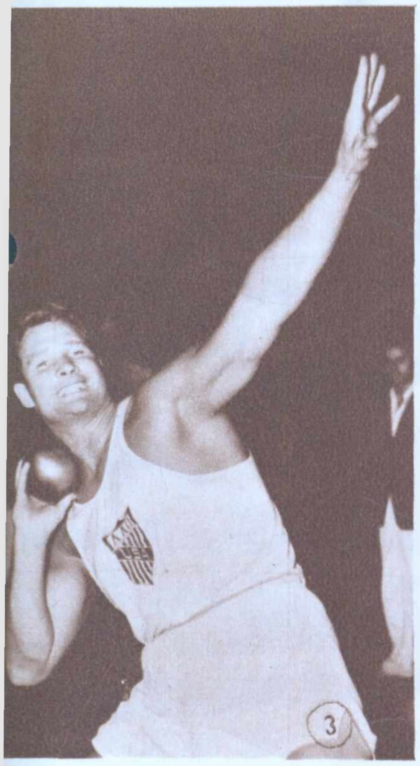
Unde sîntem noi? Din păcate aceasta este o probă la care rezultatele sînt departe de nivelul internaţional. Diferenţa nu pleacă de la tehnică, ci de la lipsa — cel puţin momentană — de elemente dotate (ca cei de mai sus) îmbinate cu o deosebită forţă explozivă.

Atît timp cît nu vom avea astfel de aruncători, rezultatele noastre se vor menţine la nivelul din graficul de mai jos, în care recordul nostru, în loc să se apropie de cel mondial, se depărtează. Cu 18 m astăzi nici în Balcani nu mai eşti primul.

De la acel 17,42 m al lui Aurel Raica, din 1957, nu am mai notat nici măcar o singură aruncare peste 17 m!

NICULAE MĂRĂŞESCU

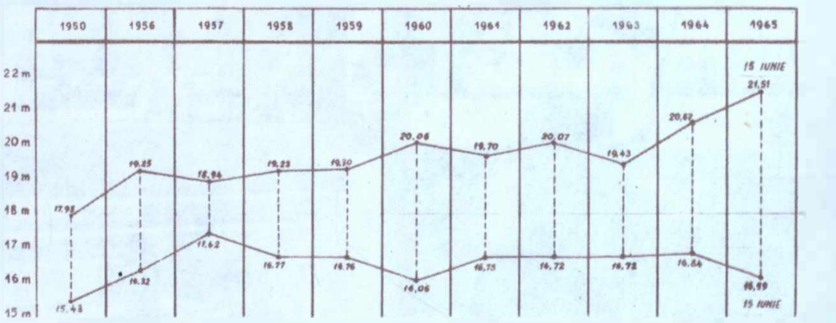

ÎN FOTOGRAFII:

1. RANDY MATTSON, aruncătorul anului: 21,51 m.
2. DALLAS LONG, campion olimpic la Tokio, unul din copiii minune ai aruncării greutăţii.
3. «Părintele» modern al aruncării greutăţii, PARRY O'BRIEN, al cărui stil a revoluţionat dezvoltarea ulterioară a probei.
4. WILLIAM «BILL» NIEDER, primul atlet care a trecut peste granita celor 20 m.

EVOLUŢIA COMPARATIVĂ A CELOR MAI BUNE PERFORMANŢE MONDIALE ŞI ROMÂNEŞTI

URMAŞUL LUI OWENS

Cînd în 1960 Ralph Harold Boston dobora recordul lui Jesse Owens, lumea atletică nu credea că acest tînăr atlet negru va face ca rezultatul «marelui» Owens să fie în curînd dat uitării. Pentru confirmare, Boston cucereşte şi titlul olimpic cu 8,12, iar în 1961 urcă recordul la 8,28. Între timp Igor Ter-Ovanesian, marele său rival (*în fotografie*), îi doboară recordul, sărind 8,31. Dar Boston revine în 1964 cu 8,34, record mondial. Ca şi Clarke, Boston, mare favorit la Tokio, a fost învins. Atlet deosebit de dotat (9,5 pe 100 yarzi — aproximativ 10,4 pe 100 m, 13,7 pe 110 m garduri, 2,06 la înălţime), Boston reuşeşte recent un nou record mondial, sărind 8,35. Dacă se ţine seama de faptul că într-un concurs a sărit cu vînt din spate 8,50, înseamnă că posibilităţile lui (26 ani, 1,78 m — 73 kg) nu s-au epuizat încă.

SPRINTUL FEMININ POLONEZ — REDIVIVUS!

La recentele întreceri de la Praga, prilejuite de «Memorialul Rosicki», cronometrele au consemnat un nou record mondial la 100 m plat femei. Atletele poloneze Irena Kirszenstein şi Eva Klobukowska (pe care le vedeţi în fotografie) au parcurs distanţa, amîndouă, în acelaşi timp: 11,1. Performanţa lor constituie un nou record mondial, vechiul record fiind 11,2 (stabilit de atleta americană de culoare Wilma Rudolph în 1961, la Stuttgart). Se poate spune că Irena şi Eva au preluat ştafeta, după 31 de ani, de la compatrioata lor Stella Walasziewicz, deţinătoare — la vremea ei — a trei recorduri mondiale la aceeaşi probă: 11,9 (1932 — Los Angeles), 11,8 (1932 — Varşovia) şi 11,7 (1934 — Varşovia). De menţionat că în cadrul aceloraşi întreceri Irena Kirszenstein a reuşit o performanţă de 6,48 m la lungime (în 1938, la Lodz, Stella Walasziewicz stabilise un record mondial cu o săritură de 6,04 m).

P.S. Recordul mondial pe 100 m a fost între timp egalat şi de americana Wyomia Tyus (Kiev: meciul U.R.S.S.-S.U.A.).

VAMOŞ iarăşi „cap de afiş“ !

La Timişoara Vamoş a realizat în proba de 3 000 m obstacole un excelent record naţional — 8 : 36,0 — şi totodată a patra performanţă mondială a anului. Prin ea, Zoltan Vamoş a redevenit «cap de afiş» la viitoarele competiţii atletice interne şi internaţionale. Atletul nostru a învins impasul de formă, a ieşit din anonimatul mediocrităţii şi a pornit în acest an, cu hotărîre şi optimism, să refacă terenul pierdut.

În fotografie, Zoltan Vamoş, urmat de un alt zburător — Victor Caramihai, locul II, 8 : 37,8 (la două zecimi de vechiul record deţinut tot de Vamoş).

Citiţi reportajul nostru de la campionatul de atletism al seniorilor din pag. 4—5.

Foto: PAUL ROMOŞAN

SPORT

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale şi în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.808

Lei 2,50